

ສອງປີ

สารบัญ

หน้า

■ การพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ	
คัมภีร์ภาพ คงสำรวย และ เสี่ยงม ศิริสวัสดิ์	1
■ การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา	
ไพโรจน์ บัวสุข, ศักดิพงษ์ โลภาจร และ สมควร ชำละโปน	16
■ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์	
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ	
มนตรี รอดแก้ว	27
■ การศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาท	
กับการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ดเดอโบโน	
นางสาวสาคร กองเพชร, ดร.ภัทรชัย อุทาพันธ์ และ ดร.สุรวุฒิ จันทธมโม	40
ภาคผนวก.....	55

การพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ The Development of Program to Enhance English Phonetics Knowledge

คัมภีรภาพ คงสำรวย, เสงี่ยม ศิริสวัสดิ์
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

บทคัดย่อ

ปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศ เข้ามามีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน และมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของผู้คน การติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้ การเดินทางและการรับข้อมูล เป็นต้น ทางรัฐบาลประเทศไทย ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก จึงได้ทำการจัดตั้งนโยบาย

ไทยแลนด์ 4.0 เป็นโมเดลในการพัฒนาประเทศ ด้วยเล็งเห็นถึงความสำคัญว่าเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันและเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้นได้ การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา นับว่ามีส่วนสำคัญในการพัฒนาคน ซึ่งจะเป็ตัวจักรสำคัญในการพัฒนาประเทศ

ดังนั้นการพัฒนาสื่อการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ จึงสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ได้อย่างเป็นรูปธรรม บทความนี้จึงมุ่งหมายเพื่อนำเสนอแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้และกระบวนการในการพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ

คำสำคัญ : การพัฒนาระบบ, การพัฒนาโปรแกรม, ทฤษฎีการเรียนรู้, สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

Abstract

Information Technology plays the important role to develop country in all aspects. It has an influence on the way of life, communicating, learning, travelling and getting information. Thailand government emphasizes this topic and launches Thailand 4.0 policy to be model to development the country. Thai government recognizes that, information technology is the important factor taking Thailand to have capability in competition and enhance life's quality. The development of Educational Technology is one of the parts to develop human and it is one of the important mechanism to develop the country.

So, developing instructional media to motivate attention in learning can substantially increase learning's effectiveness. This article presents learning's theories and the processes of development program to enhance English phonetics knowledge systematically.

Keywords : System development, Program development, Learning's theory, English phonetics

บทนำ

บทความนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอกระบวนการพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ English Phonetics ที่ได้พัฒนาตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางการศึกษาและทฤษฎีวงจรการพัฒนา ในช่วงแรกผู้เขียนจะกล่าวถึงภาพรวมของสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้แบบต่างๆ เพื่อให้เกิดกรอบแนวคิดในการและตกผลึกการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ จากนั้นจะกล่าวถึงแนวคิดที่ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระบบแบบต่างๆ จนพัฒนามาเป็นโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ภาษาอังกฤษได้ถูกกำหนดให้เรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังไม่สามารถพูดได้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง สามารถทำให้เกิดความเข้าใจผิดหรือทำให้การสื่อสารล้มเหลวได้เสมอ โดยผู้สอนบางส่วนก็ละเลยเรื่องการออกเสียงเนื่องจากไม่มีความมั่นใจในการออกเสียง หากผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง ก็จะสามารถเข้าใจในเสียงของคู่สนทนาได้เช่นกัน ดังนั้นหากเข้าใจเรื่องสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ ย่อมทำให้การออกเสียงนั้นถูกต้องและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สัทศาสตร์ (Phonetics) มาจากภาษากรีกว่า Phone ซึ่งหมายถึง เสียง เป็นแขนงหนึ่งของภาษาศาสตร์ (J.D. O'Conner 1973) ได้เขียนไว้ในหนังสือ Phonetics สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประการ

1. Articulatory Phonetics เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการเปล่งเสียงแต่ละเสียง การใช้วัยวะต่างๆ ลิ้น ริมฝีปาก เส้นเสียงแต่ละเส้นเสียง และลมออกทางช่องปากหรือช่องจมูก
2. Acoustic Phonetics เป็นศาสตร์ที่เกี่ยวกับลักษณะของคลื่นเสียงที่เปล่งออกมา เช่น ระดับเสียง ระดับความถี่ โดยใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในด้านการออกเสียง เช่น Spectrograph และ Oscilloscope เป็นต้น
3. Auditory Phonetics เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการรับฟัง เสียงประเภทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการทำงานของสมอง เช่น เสียงสูง-ต่ำ จากการพูดมีผลต่อความรู้สึก

Phonetic symbols

used in the dictionary

Consonants

p	pen	/pen/	s	so	/səʊ/
b	bad	/bæd/	z	zoo	/zu:/
t	tea	/ti:/	ʃ	shoe	/fu:/
d	did	/dɪd/	ʒ	vision	/ˈvɪʒn/
k	cat	/kæt/	h	hat	/hæt/
g	got	/ɡɒt/	m	man	/mæn/
tʃ	chain	/tʃeɪn/	n	no	/nəʊ/
dʒ	jam	/dʒæm/	ŋ	sing	/sɪŋ/
f	fall	/fɔ:l/	l	leg	/leg/
v	van	/væn/	r	red	/red/
θ	thin	/θɪn/	j	yes	/jes/
ð	this	/ðɪs/	w	wet	/wet/

Vowels and diphthongs

i:	see	/si:/	ʌ	cup	/kʌp/
ɪ	happy	/ˈhæpi/	ɜ:	bird	/bɜ:d/
ɪ	sit	/sɪt/	ə	about	/əˈbaʊt/
e	ten	/ten/	eɪ	say	/seɪ/
æ	cat	/kæt/	əʊ	go	/ɡəʊ/
ɑ:	father	/ˈfɑ:ðə(r)/	aɪ	five	/faɪv/
ɒ	got	/ɡɒt/	aʊ	now	/naʊ/
ɔ:	saw	/sɔ:/	ɔɪ	boy	/bɔɪ/
ʊ	put	/pʊt/	ɪə	near	/nɪə(r)/
u	actual	/ˈæktʃuəl/	eə	hair	/heə(r)/
u:	too	/tu:/	ʊə	pure	/pjʊə(r)/

(r) indicates that British pronunciation will have /r/ only if a vowel sound follows directly; otherwise it is omitted. In American pronunciation, every 'r' of the ordinary spelling is retained.

ภาพที่ 1 Phonetic Symbols

(ที่มา : <http://2.bp.blogspot.com>)

สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ (English Phonetics) หมายถึง ศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษาอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงธรรมชาติของการออกเสียง สำเนียงและการเปล่งเสียงพูดของภาษาอังกฤษ โปรแกรมที่ผู้พัฒนาได้พัฒนาขึ้น จะเน้นให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเรื่องตัวอักษร Phonetic สัญลักษณ์การออกเสียง เมื่อเข้าใจแล้วจะสามารถอ่านและสะกดคำต่างๆออกมาได้ถูกต้องตามสำเนียงเจ้าของภาษา พร้อมทั้งการฝึกสะกดคำโดยเลียนแบบเสียงตามเจ้าของภาษา

ทฤษฎีการเรียนรู้

แนวคิดทฤษฎีกลุ่มความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Theory)

ทฤษฎีกลุ่มนี้อาจเรียกได้ว่า กลุ่มปัญญานิยม โดยมีความเชื่อว่าผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จะต้องใช้ประสาทสัมผัสและใช้ปัญหาในการวิเคราะห์ สะสมเป็นประสบการณ์เพื่อนำไปแก้ปัญหาเมื่อนำไปแก้ปัญหาแล้วก็จะกลั่นมาเป็นประสบการณ์อีกครั้ง ในการพัฒนาชุดเสริมความรู้ สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษนั้น พัฒนามาจากกลุ่มแนวคิด 2 แนวคิด ได้แก่ แนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) และแนวคิดการสร้างสรรคด้วยปัญญา (Constructionism)

1. กลุ่มแนวคิดทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

แนวคิดนี้เชื่อว่า เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการลงมือทำและสร้างความรู้ด้วยตนเอง พินิจพิจารณาด้วยปัญญาของตนและรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ (Duffy and Cunningham, 1996) กล่าวว่า กลุ่มแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism) เชื่อว่า การเรียนรู้ เป็นกระ

บวนการสร้างมากกว่า การรับความรู้ ดังนั้น เป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนจะสนับสนุนการสร้างมากกว่าความพยายามในการถ่ายทอดความรู้ ดังนั้น กลุ่มแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ จะมุ่งเน้นการสร้างความรู้ใหม่อย่างเหมาะสมของแต่ละบุคคล และเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญในการสร้างความรู้ตามความเป็นจริง (อนุชา โสมาบุตร : 2556) ได้แสดงทรรศนะไว้ว่า ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ เชื่อว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในของผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ โดยการนำประสบการณ์หรือสิ่งที่พบเห็นในสิ่งแวดล้อมหรือสารสนเทศใหม่ที่ได้รับมาเชื่อมโยงกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม มาสร้างเป็น ความเข้าใจของตนเอง หรือ เรียกว่า โครงสร้างทางปัญญา (Cognitive structure) หรือที่เรียกว่า สกีม (Schema) ซึ่งนั่นคือ ความรู้ นั่นเอง ซึ่งอาจมีใช่เป็นเพียงการจดจำสารสนเทศมาเท่านั้น แต่จะประกอบด้วยองค์ประกอบที่หลากหลาย โดยที่แต่ละบุคคล นำประสบการณ์เดิม หรือความรู้ความเข้าใจเดิมที่ตนเองมีมาก่อน มาสร้างเป็นความรู้ความเข้าใจที่มีความหมายของตนเองเกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ ซึ่งแต่ละบุคคลอาจสร้างความหมายที่แตกต่างกัน เพราะมีประสบการณ์หรือความรู้ความเข้าใจเดิมที่แตกต่างกัน

ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองนี้ มาจากรากฐานความคิดของนักจิตวิทยาและนักการศึกษา 2 ท่าน คือ Jean Piaget และ Lev Vygotsky โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ แนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เชิงปัญญา (Cognitive Constructivism) และแนวคิด

คอนสตรัคติวิสต์เชิงสังคม (Social Constructivism)

1.1 แนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เชิงปัญญา (Cognitive Constructivism) เป็นแนวคิดการสร้างองค์ความรู้โดยมีตนเองเป็นฐาน ซึ่งแนวคิดนี้พัฒนาโดย Piaget กล่าวคือ ผู้สร้างองค์ความรู้ความเข้าใจคือตัวของผู้เรียนเอง ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจะมีบทบาทต่อความไม่สมดุลทางความคิด ซึ่งจะให้ผู้เรียนมีการปรับปรุงความเข้าใจเดิมเข้ากับข้อมูลใหม่จนเกิดความรู้ความเข้าใจหรือเกิดองค์ความรู้ใหม่

1.2 แนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เชิงสังคม (Social Constructivism) เป็นแนวคิดทางสังคมที่เชื่อว่า การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของผู้เรียนหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ มีการปรับปรุงข้อมูลเดิมให้ถูกต้องหรือเกิดเป็นความรู้ใหม่

2. กลุ่มแนวคิดทฤษฎีการสร้างสรรค์ด้วยปัญญา (Constructionism) เชื่อว่าการเรียนรู้ที่ดีเกิดจากการลงมือกระทำด้วยตนเอง (Learning by Doing) ไม่ได้เกิดจากการหาวิธีการสอนที่ดีกว่า เมื่อลงมือทำบางสิ่งบางอย่าง ผู้เรียนก็จะได้รับความรู้ไปด้วยพร้อมๆกัน เป็นวงจรเสริมแรงกัน ซึ่งเมื่อทำมากขึ้นก็จะได้รับความรู้มากขึ้น ทฤษฎีนี้พัฒนาโดย Professor Seymour Papert จาก M.I.T. (Massachusetts Institute of Technology)

จากแนวคิดทฤษฎีข้างต้นนั้น ได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนแสวงหาและค้นพบความรู้ด้วยตนเอง โดยอ้างอิงจากความรู้เดิมเป็นฐาน ผ่านกระบวนการทางความคิดและประสบการณ์ จนเกิดเป็นองค์

ความรู้ใหม่ การพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้ศาสตร์ภาษาอังกฤษนี้ ได้ออกแบบตามแนวคิดข้างต้น โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาเพิ่มประสิทธิภาพ ซึ่งผู้เรียนจะเกิดความรู้ความเข้าใจต่อความรู้อื่นๆ ได้เรียนรู้ได้เรียนภายในห้องเรียน โดยโปรแกรมเสริมความรู้ด้านศาสตร์นี้ได้พัฒนามาจากความรู้ของผู้เรียนที่ได้พบเจอได้สถานการณ์จริง เช่น สถานียขนส่ง โรงพยาบาล ห้องเรียน ร้านค้า โรงแรม เป็นต้น

วัฏจักรการพัฒนาระบบ (System Development Life Cycle)

วัฏจักรการพัฒนาระบบงาน (SDLC: System Development Life Cycle) หมายถึง ขั้นตอนกระบวนการ ในการพัฒนาอย่างเป็นระบบ ซึ่งมีจุดเริ่มต้นในการทำงานและจุดสิ้นสุดของการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ได้แก่

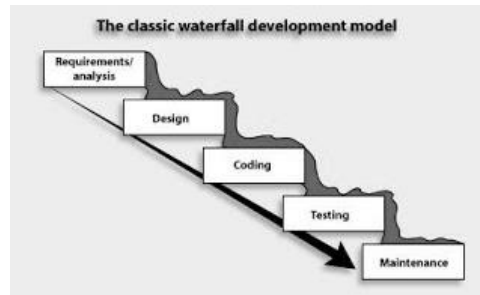
1. กำหนดปัญหา (Problem Definition)
2. วิเคราะห์ (Analysis)
3. ออกแบบ (Design)
4. พัฒนา (Development)
5. ทดสอบ (Testing)
6. นำไปใช้งานจริง (Implementation)
7. การบำรุงรักษา (Maintenance)

การพัฒนาโปรแกรมที่จะประสบความสำเร็จนั้น SDLC ทั้ง 7 กระบวนการนี้ มีส่วนทำให้ระบบงานหรือระบบสารสนเทศที่พัฒนาขึ้นมีความผิดพลาดน้อยที่สุดเมื่อจบกระบวนการ จนเป็นที่ยอมรับในการพัฒนาระบบตั้งแต่ขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่ ส่วนสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การพัฒนาระบบหรือโปรแกรมให้ตรงกับความต้องการของผู้ใช้งาน เป็นปัจจัยสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง หากสามารถพัฒนาได้ตรงกับความต้องการของผู้ใช้งานหรือดีกว่าที่ผู้ใช้งานคิดไว้ จึงถือได้ว่าการพัฒนานั้นประสบผลสำเร็จ เนื่องจากความต้องการของผู้ใช้งานปัจจุบันมีความซับซ้อนมากขึ้น SDLC จึงได้ถูกแบ่งย่อยเพื่อสร้างเป็นรูปแบบในการพัฒนาที่ตรงกับความต้องการของผู้ใช้งานมากที่สุดและเหมาะสมกับขนาดของงานไว้ 7 รูปแบบ

1. SDLC แบบ Waterfall เป็นการพัฒนาในรูปแบบของน้ำตก จะไหลไปตามขั้นตอนแบบมีกระบวนการมีขั้นตอน ไม่สามารถย้อนกลับไปกระบวนการก่อนหน้าได้ จุดอ่อนคือ เมื่อปรากฏข้อผิดพลาดในขั้นตอนใดๆ หากต้องการแก้ไขจะต้องเริ่มขั้นตอนก่อนหน้าใหม่

วาระสารสนเทศ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

ภาพที่ 2 Waterfall Model

(ที่มา : <http://04126030sasd.blogspot.com/2011/07/waterfall-model.html>)

2. SDLC แบบ Adapted Waterfall เป็นรูปแบบที่พัฒนาต่อจาก Waterfall ในขณะดำเนินการหาพบข้อผิดพลาด โดยมีข้อได้เปรียบ คือ สามารถย้อนกลับไปยังขั้นตอนก่อนหน้านี้เพื่อกลับมาแก้ไขได้ โดยจะต้องย้อนกลับไปตามลำดับ

ภาพที่ 3 Adapted Waterfall

(ที่มา : <http://cevsdc.blogspot.com/2012/05/comparison-of-system-development.html>)

3. SDLC แบบ Evolutionary เป็นรูปแบบการพัฒนาแบบจบบรรยากาศการพัฒนา มีการกำหนดรุ่น Version เมื่อพบข้อผิดพลาดใน Version แรก จึงเริ่มกระบวนการพัฒนาใหม่ เป็น Version 2 และ 3

ภาพที่ 4. Evolutionary Model

(ที่มา : http://lms.mju.ac.th/courses/164/locker/ch_07_page_03.html)

```

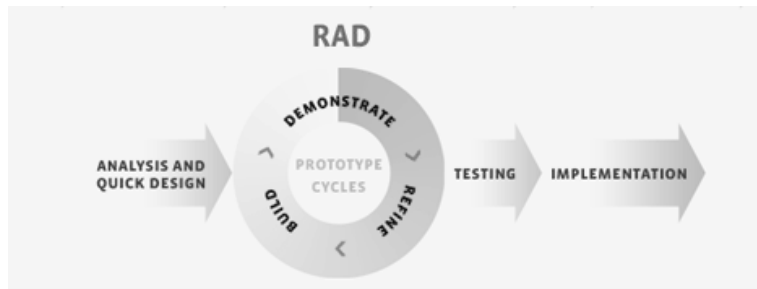
graph LR
    Req[Requirements] --> B1[Build 1]
    Req --> B2[Build 2]
    Req --> BN[Build N]
    B1 --> D1[Design & Development]
    D1 --> T1[Testing]
    T1 --> I1[Implementation]
    B2 --> D2[Design & Development]
    D2 --> T2[Testing]
    T2 --> I2[Implementation]
    BN --> Dn[Design & Development]
    Dn --> Tn[Testing]
    Tn --> In[Implementation]
  
```

Incremental Life Cycle Model

(ที่มา : <http://istqbexamcertification.com/what-is-incremental-model-advantages-disadvantages-and-when-to-use-it>)

(ທີ່ມາ : <https://sites.google.com/site/karchisxftwaer/home/model-kar-phathna-sxftwaer>)

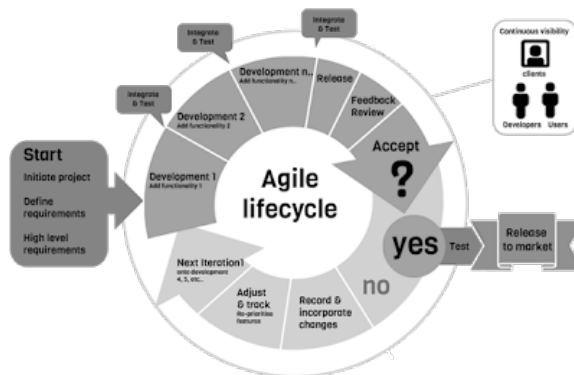
6. SDLC แบบ Rad (Rapid Application Development) เป็นโมเดลที่เข้ามาช่วยแก้ปัญหาด้านการใช้เวลาในการพัฒนาระบบ ช่วยทำให้การพัฒนาระบบมีความกระชับและรวดเร็ว โดยมีการนำเครื่องมือประเภท Case Tool มาใช้ โดยมากจะมีการพัฒนาตัวทดลองออกมาให้ผู้ใช้งานได้ทดลองใช้งานก่อนหรือเห็นหน้าตาของโปรแกรมก่อน

ภาพที่ 7 Rapid Application Development

(ที่มา : <http://www.testingexcellence.com/rapid-application-development-rad>)

7. SDLC แบบ Agile เป็นการพัฒนาระบบรูปแบบใหม่ เป็นการพัฒนาที่มีความยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนได้ตามความต้องการของผู้ใช้งาน ไม่มุ่งเน้นการจัดทำเอกสารที่ไม่จำเป็น เน้นความเรียบง่ายตรงไปตรงมา แต่ผลลัพธ์ต้องออกมาตรงกับความต้องการ โดยจะมีการส่งชิ้นงานเป็นระยะๆ เพื่อให้ผู้ใช้งานได้เห็นความคืบหน้า

ภาพที่ 8 Agile

(ที่มา : <http://jobsandnewstoday.blogspot.com/2013/06/define-agile-model-and-its-advantages.html>)

ขั้นตอนการพัฒนา

ในขั้นตอนการพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้ทางสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ ผู้พัฒนาโดยพัฒนาตามวงจร Rapid Application Development (RAD) โดยแบ่งขั้นตอนหลัก 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การวางแผนกำหนดความต้องการ (Requirement Planning)

- 1.1 กำหนดปัญหา
- 1.2 ศึกษาความเป็นไปได้
- 1.3 รวบรวมความต้องการ
- 1.4 กำหนดระยะเวลา

2. วิเคราะห์/ออกแบบ (Analysis/Design)

- 2.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ของโปรแกรม
- 2.2 การวิเคราะห์เนื้อหา
- 2.3 การกำหนดเนื้อหาและแบบฝึกหัด
- 2.4 การกำหนดวงจรการพัฒนาระบบ
- 2.5 การออกแบบ Flow Chart

3. การสร้างระบบ (Construction)

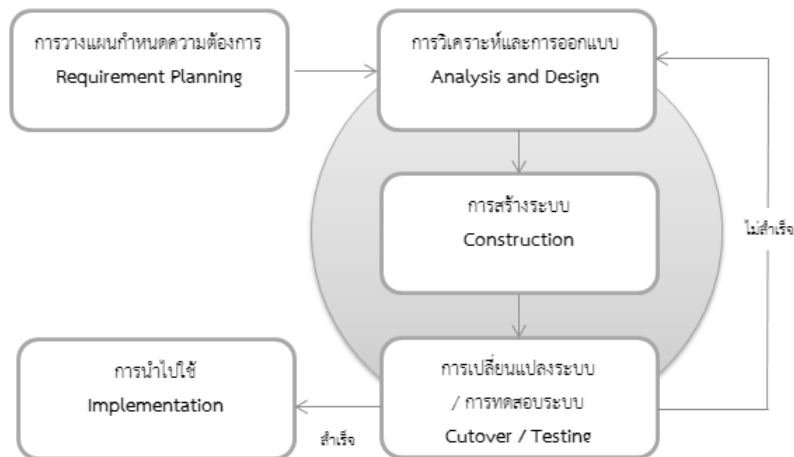
- 3.1 การสร้างระบบสถานการณ์จำลอง
- 3.2 การสร้างระบบแบบฝึกหัด

4. การเปลี่ยนแปลงระบบ/ทดสอบ (Cutover/Testing)

- 4.1 การทดสอบระบบสถานการณ์จำลอง
- 4.2 การทดสอบระบบแบบฝึกหัด
- 4.3 การทดสอบรวมระบบ

5. การนำไปใช้ (Implementation)

- 5.1 ติดตั้งระบบ

ภาพที่ 9 ขั้นตอนการพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ
โดยใช้วงจร Rapid Application Development (RAD)

ผังโปรแกรม (Flow Chart)

ในส่วนการทำงานของโปรแกรม เมื่อเปิดขึ้นจะปรากฏเหตุการณ์ที่ต้องพบเจอในชีวิตประจำวัน โดยกำหนดเหตุการณ์จำลองไว้ 4 เหตุการณ์ได้แก่ สถานีขนส่ง โรงพยาบาล ห้องเรียนและร้านค้า โดย 4 เหตุการณ์จำลองนี้ ผู้เรียนสามารถเลือกได้อย่างอิสระโดยไม่มีการบังคับว่าต้องเรียนรู้จากเหตุการณ์ใดก่อน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี Constructivism กล่าวคือ การเรียนรู้เกิดจาก การค้นพบ และประสบการณ์ ทฤษฎีนี้เกิดจาก ความคิดที่ว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นได้จากการที่แต่ละบุคคลได้สร้าง ความรู้ขึ้นและ ทำให้สำเร็จ โดยผ่านกระบวนการของความสมดุล จนก่อเกิดเป็นประสบการณ์ใหม่ ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้เลือกเหตุการณ์จำลองแล้ว ผู้เรียนจะได้ฟังการออกเสียงจากเจ้าของภาษา ตามหลัก ของสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ English Phonetics ซึ่งเป็นจุดอ่อนของครูไทย ซึ่งมักจะเลยในการออก เสียง เนื่องจากตนเองก็ไม่สามารถออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา จึงทำให้ครูส่วนใหญ่เลยใน เรื่องนี้ ส่งผลให้เมื่อผู้เรียนฟังประโยคเมื่อเจ้าของภาษาพูดมักจะเข้าใจ แต่หากให้เจ้าของภาษา เขียนประโยคนั้นออกมาจึงจะเข้าใจได้ เมื่อผู้เรียนเลือกเหตุการณ์จำลองและคลิกฟังคำศัพท์ต่างๆ ที่ อยู่ในเหตุการณ์นั้นและฝีกออกเสียงตาม ก็จะสามารถออกเสียงคำนั้นได้อย่างถูกต้องตามหลัก สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ เป็นผลให้การสื่อสารทำได้ถูกต้องตรงกับสิ่งที่ต้องการสื่อสาร เมื่อผู้เรียนได้ ทำการฝีกออกเสียงแล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือจะต้องมีความเข้าใจในสัญลักษณ์สัทศาสตร์ภาษา อังกฤษ (English Phonetics Symbols) และยังสามารถต่อยอดการออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่เคยพบ เจอมาก่อนได้อีกด้วย เมื่อผู้เรียนได้เรียนในชั้นเรียนมีความเข้าใจในสัญลักษณ์ระดับหนึ่งแล้ว เมื่อผู้เรียนได้ใช้โปรแกรมนี้ จะเป็นการทบทวนสิ่งที่ได้เรียนมาและนำไปใช้ตามสถานการณ์ได้อย่าง

คล่องแคล่ว โดยโปรแกรมนี้มีแบบฝึกหัดต่อท้ายของสถานการณ์จำลองทั้ง 4 สถานการณ์ โดยมีแบบทดสอบที่แตกต่างกัน 4 แบบ ได้แก่

1. แบบทดสอบแบบตัวเลือก (Single Choice)
2. แบบทดสอบแบบเติมคำ (Completion)
3. แบบฝึกหัดแบบจับคู่ (Matching)
4. แบบฝึกหัดแบบถูกผิด (True-false)

โดยมีเงื่อนไขที่แสดงแบบอัตโนมัติโดยโปรแกรม 5 เงื่อนไข

1. หากผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้ 10 คะแนน โปรแกรมจะแสดงคำว่า Excellent
2. หากผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้มากกว่าหรือเท่ากับ 8 คะแนน โปรแกรมจะแสดงคำว่า

Very good

3. หากผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้มากกว่าหรือเท่ากับ 6 คะแนน โปรแกรมจะแสดงคำว่า

Good

4. หากผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้มากกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน โปรแกรมจะแสดงคำว่า

Fair

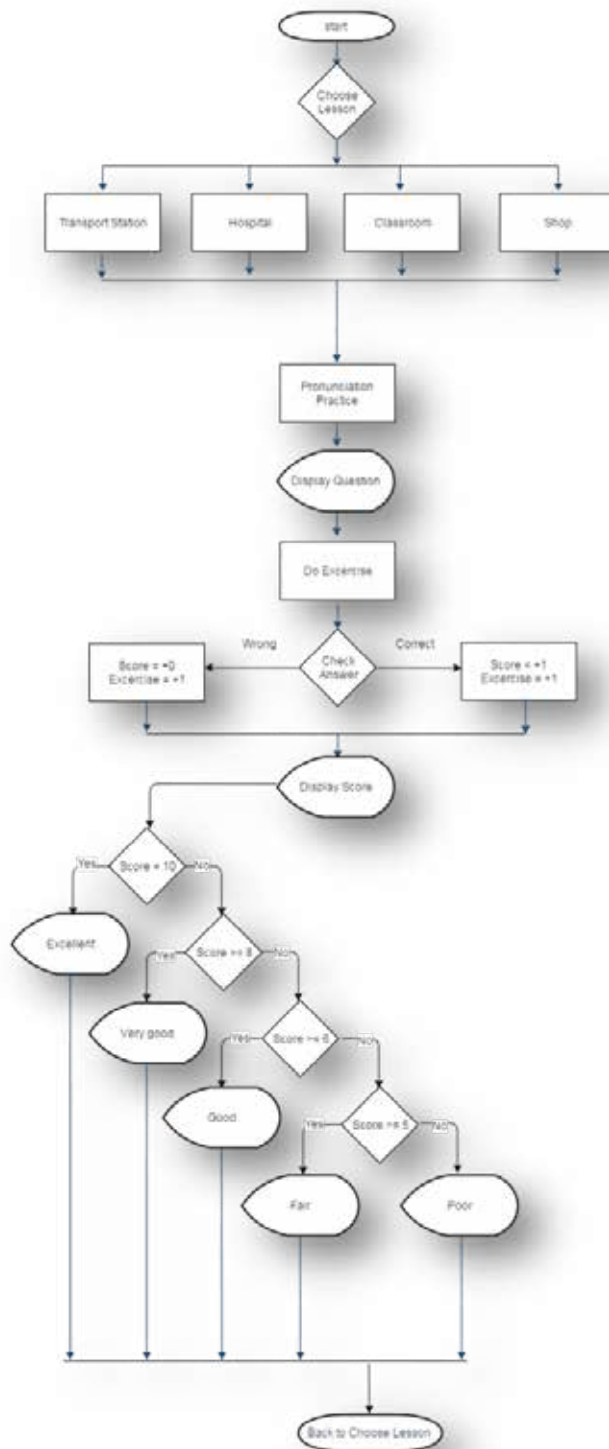
5. หากผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 คะแนน โปรแกรมจะแสดงคำว่า

Poor

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของสกินเนอร์ (Skinner) ที่นำไปใช้กับการศึกษาที่เรียกว่า การเสริมแรง (Reinforcement) โดยการชมเชยหรือให้แรงจูงใจ โดยวิธีการต่าง ๆ เช่น คำชม การให้รางวัล เป็นต้น การให้แรงจูงใจจะทำให้เด็กเกิดความสนใจและพอใจที่จะเรียน อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและภูมิใจในตนเอง จากนั้นผู้เรียนจึงเลือกสถานการณ์จำลองอื่นๆ ในการเรียนรู้ต่อไป โดยมีผังโปรแกรม (Flow Chart) ดังต่อไปนี้

วาระสารแสดงอีสาน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

ภาพที่ 10 ผังโปรแกรม (Flow Chart) โปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 11 โปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

สรุป

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาโปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ ต้องตอบสนองวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน การใช้สื่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นการสร้างสภาวะแวดล้อมที่กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย ข้อความ ภาพ เสียง เป็นต้น ช่วยส่งเสริมจินตนาการและสร้างการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังเป็นการลดจุดด้อยของผู้สอนซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในการออกเสียงสะกดคำต่างๆ เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยและสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง จะสามารถเข้าใจและจับประเด็นประโยคภาษาอังกฤษในการสนทนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เรามักพบปัญหาของเด็กไทย เมื่อชาวต่างประเทศพูดภาษาอังกฤษแล้ว ไม่สามารถจับประเด็นหรือตีความหมายได้ในประโยค แต่หากนำประโยคนั้นมาเขียนแล้วให้เด็กไทยอ่าน จะสามารถเข้าใจและตีความหมายได้ นั่นเป็นเพราะเด็กไทยไม่คุ้นเคยกับระบบเสียงและการออกเสียงตามอักขระของภาษาอังกฤษนั่นเอง นี่จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่เด็กไทยอ่อนด้านการฟังและการพูด โปรแกรมเสริมความรู้สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษหรือแม้กระทั่งสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอื่นๆ จึงเข้ามาช่วยในการลดจุดอ่อนและเสริมความมั่นใจให้กับผู้เรียน แต่กระนั้นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การพัฒนาโปรแกรมอย่างเป็นระบบและเป็นขั้นตอน พร้อมทั้งประยุกต์ทฤษฎีทางการศึกษา ทฤษฎีการเรียนรู้ ตลอดจนทฤษฎีอื่นๆ ที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง สื่อนั้นจะสร้างความเปลี่ยนแปลงและเป็นเครื่องมือที่ทรงประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- กานต์ชนิต. (2556). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. [ขอนแก่น] : วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นันทนา รณเกียรติ. (2554). สัทศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรามมรัตน์ โชติกสสิธร. (2554). การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภททิรา, & ธาธิ, บ. (2553). สร้างสรรค์สื่อการเรียนการสอน CAI Authorware 7. กรุงเทพฯ : เสริมวิทย์ อินฟอร์เมชั่น เทคโนโลยี.
- วรัตน์นัทธ์ รักษ์วิเชียร. (2554). สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 3 : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิตา เยี่ยมขันติถาวร. (2555). ความรู้เบื้องต้นที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมร ทวีศักดิ์ (2542). สัทศาสตร์. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อภิลักษณ์ ธรรมทวีธิกุล. (2547). สัทวิทยา การวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อธยา เอมแย้ม. (2555).การพัฒนาสื่อประสมเชิงโต้ตอบเรื่อง Prefix-Suffix ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 : การศึกษาอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อนุชา โสมาบุตร. (2556). ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist Theory). สืบค้นเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2558, จาก <https://teacherweekly.wordpress.com/2013/09/25/constructivist-theory>
- เนาวนิตย์, ส. (2556). การสร้างนวัตกรรม : เปลี่ยนผู้เรียนให้เป็นผู้สร้างนวัตกรรม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Costa, A. and Kallick, B. (2012). 21st century learning. Preparing students for complex futures. Retrieved July 9, 2015, from <http://www.teachthought.com/uncategorized/21st-century-learning-preparing-students-for-complex-futures/>

- Kelly,G. (2003).** How to teach pronunciation. Malasia: Longman.Ladeforded, P.(2006).
A course in Phonetics (5th ed.) United States of America: Thomson Wadsworth.
- Jukes, I. & Dosaj,A. (2006).** Understanding digital children (DKs): Teaching & learning
in the new digital landscape. Retrieved June 12, 2015, from <https://edorigami.wikispaces.com/file/view/Jukes+--+Understanding+Digital+Kids.pdf>

การสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา Teaching English For Non-Native Speakers.

ไพโรจน์ บัวสุข,
ศักดิพงษ์ โสภาร, สมควร ชำสะโปน
มหาวิทยาลัยมหาสารคามราชวิทยาลัยวิทยาเขตอีสาน

บทคัดย่อ

นักเรียน นักศึกษาที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษเมื่อต้องมาเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในฐานะภาษาต่างประเทศ มักจะประสบปัญหาต่างๆ นานา เพราะความไม่คุ้นเคยกับภาษาที่มีความแตกต่างจากภาษาแม่ของตัวเองไม่ว่าทางด้านศัพท์ โครงสร้าง เป็นต้น ผู้สอนคือคนที่ต้องแสวงหาวิธีการสอนภาษาที่มีอยู่มากมาย และนำมาประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุด เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ เน้นการเรียนการสอนโดยวิธีธรรมชาติที่พวกเขา รู้สึกว่าง่ายสำหรับตัวของพวกเขาเอง ทำให้พวกเขาต้องการที่จะเรียน ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ทำให้พวกเขาสามารถพัฒนาทักษะทางด้านภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน และ ด้านการเขียน

คำสำคัญ: การสอนภาษาอังกฤษ, ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

Abstract

When the students who are not English native speakers have to study English as a foreign language, they have to face the problems because they are not familiar to it. It is very different from their language especially vocabulary and structure. Teachers are those who try to find out teaching methods and apply each method to make the students get more skills and knowledge. They can use the methods to encourage them to intend to study and think that it is very easy and fun for them to study English. They can use the language for communication. The teachers should focus on Natural Method of teaching English. The students feel that It is easy for them and they want to study it. The learning and teaching will be effective. This makes them develop themselves in four skills; listening, speaking, reading and writing.

Keywords: Teaching English, Non-Native Speakers.

บทนำ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นเรื่องที่คนกล่าวถึงกันมากที่สุด ส่วนมากจะกล่าวถึงจุดด้อยและปัญหา และคอยตำหนิระบบการศึกษาด้านภาษาอังกฤษของประเทศไทยว่าสู้ประเทศโน้นประเทศนี้ไม่ได้ โดยภาพรวมแล้วในสังคมไทยเราสำหรับนักเรียนนักศึกษาแล้วถือว่าเป็นปัญหาใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศ จากที่เคยสนุกสนานก็เจียบพันที่เลย การศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทยเราส่วนมากแล้วนักเรียนนักศึกษาไม่ได้เรียนเพื่อต้องการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (เพราะว่าในชีวิตประจำวันพวกเขาแทบจะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเลยแม้แต่บ่อย) แต่พวกเขาเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสอบ การเรียนการสอนในโรงเรียน แม้แต่มหาวิทยาลัยส่วนมากแล้วจะใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน เรียนรู้แต่อยู่ในห้องเรียนสี่เหลี่ยมไม่ได้นำออกไปใช้ข้างนอกห้องเรียนเลย หรือนำออกไปใช้ก็ใช้เป็นคำๆ ไป คือ การใช้เรียกชื่อของสถานที่ เช่น Lotus Express, Big C, Central Plaza, Facebook, line, message, เป็นต้น พวกเขาไม่ได้นำไปใช้ในรูปแบบของประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร อาจจะเป็นเพราะว่าสังคมไทยเรายังไม่เหมาะกับการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร สามารถเปรียบเทียบกับต่างประเทศที่พวกเขาใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกัน จะเห็นว่าประเทศไทยกับประเทศต่างๆ เหล่านี้แตกต่างกันมากเลยทีเดียว ประเทศเหล่านี้ใช้ภาษาในการสื่อสาร แต่ประเทศไทยเราใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เมื่อเจอชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ เข้ามาทักทายเป็นภาษาอังกฤษมักจะประหม่า ตกใจ จนลืมสิ่งที่ได้เรียนมาแต่ในชั้นเรียน จึงทำให้สนทนากับชาวต่างชาติไม่รู้เรื่อง ต้องหันมามองหาสาเหตุที่ทำให้นักเรียน นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จากการที่ได้ทำการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียน นักศึกษาชาวไทยมาหลายปี ขอสรุปปัญหาหรือสาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษ ได้ดังต่อไปนี้

1. การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ

นักเรียน นักศึกษาในประเทศไทยส่วนมากเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศเพราะว่าพวกเขาเรียนภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาที่โรงเรียน เมื่อกลับถึงบ้านมีโอกาสน้อยมากที่จะได้ใช้ เพราะที่สังคมไทยนั้นคนที่สามารถพูดอังกฤษได้น้อยเหลือเกิน หรือ บางทีพวกเขาพูดได้แต่ว่าไม่อยากจะพูด จะพูดกับชาวต่างชาติเท่านั้น พูดกับคนไทยด้วยกันเขินอาย หรือแม้แต่กับนักศึกษาส่วนใหญ่หลังจากจบการศึกษาไปแล้ว มีโอกาสน้อยที่จะเจอชาวต่างชาติที่สามารถได้จะพูดคุยภาษาอังกฤษด้วยได้ ในบางครั้งเมื่อพบชาวต่างชาติ ไม่รู้จะพูดอย่างไร ฟังไม่รู้เรื่อง เช่นเดียวกันกับภาษาต่างประเทศไม่ว่าภาษาไหนก็ตาม เมื่อไม่ได้พูดบ่อยๆ เรามักจะลืม นี่อาจจะเป็นสาเหตุอีกอย่างที่ทำให้ให้นักศึกษาไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษ

2. การเรียนภาษาเป็นธรรมชาติ

จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเรานั้นเน้นหนักเฉพาะ ไวยากรณ์ ซึ่งถือว่าผิดธรรมชาติของการเรียนภาษา เพราะการเรียนภาษานั้นต้องเริ่มต้นจากการฟัง แล้วพยายามพูดออกมา จะสังเกตจากการที่เด็กเรียนภาษา เด็กจะเริ่มจากการฟังเสียงก่อน เสียงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนภาษา เด็กจะเริ่มส่งเสียงออกมาโดยบางครั้งก็มีความหมาย บางครั้งก็ไม่มี ความหมาย แต่หลังจากที่เด็กเริ่มได้ฟังคนรอบข้างบ่อยๆ เด็กสามารถที่จะเปล่งเสียงตามเสียงที่เขาได้ยิน นี่คือขบวนการเรียนภาษาที่เกิดจากการฟังและจากนั้นเลียนแบบ สามารถสร้างประโยคได้ด้วยตนเอง การพัฒนาการทางด้านภาษาจะพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะเด็กผ่านขบวนการเรียนภาษาที่เป็นธรรมชาติโดยไม่ฝืน

3. ควรจัดความคิดที่ว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ยาก

นักเรียน นักศึกษาหลายคนต่างก็คิดว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะเรียน และไม่มี ความจำเป็นที่จะเรียน และไม่ใช่ภาษาพ่อแม่ของพวกเขาส่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนหรือพ่อแม่ของนักเรียนนักศึกษาต้องขจัดออกไปจากพวกเขา เพราะว่าความคิดที่ผิดๆ เหล่านี้แหละเป็นตัวขัดขวางไม่ให้นักศึกษามีแรงจูงใจหรือความกระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ครูหรือพ่อแม่ตลอดจนคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียนนักศึกษาควรสร้างแรงจูงใจ ด้วยการกระตุ้นให้พวกเขาตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ และคอยส่งเสริมให้พวกเขารักที่จะเรียนภาษาอังกฤษ คอยพูดให้กำลังใจ

4. ครูภาษาอังกฤษต้องมีความพร้อมที่จะสอน และ พัฒนาตัวเองอยู่ตลอดเวลา

สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญมากเลยทีเดียว เพราะอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่นักเรียน นักศึกษาเบื่อ ภาษาอังกฤษ เพราะความไม่เข้าใจของทางด้านการสอนภาษาอังกฤษของครู ฉะนั้นจึงมีคำกล่าวที่ว่า ครูทุกคนที่จบระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ใช่ว่าจะสามารถสอนภาษาอังกฤษได้ ครูต้องได้รับการอบรมถึงวิธีการสอนภาษา และครูสอนภาษาต้องกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา รับรู้สิ่งใหม่ๆ ทันโลกทันเหตุการณ์อยู่เสมอ เข้าอบรมเกี่ยวกับด้านการสอน แนวทางการสอน กิจกรรมในการสอนภาษาอยู่ตลอดเวลา ควรจะผลิตสื่อการสอนให้สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และ ทักษะการเขียน โดยอาศัยเทคโนโลยีทางด้านคอมพิวเตอร์ช่วยในการสร้างเครื่องมือให้ทันสมัย เป็นที่ดึงดูดตาต้องใจ หรือ กระตุ้นให้เด็กนักเรียน นักศึกษาสนใจที่จะเรียนภาษา

5. การเรียนภาษาอังกฤษไม่ควรมุ่งเน้นเพื่อการสอบมากเกินไป

การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยส่วนมากแล้วเรียนเพื่อให้สอบผ่าน น้อยนักที่จะเห็นเรียนเพื่อใช้ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ นักเรียน นักศึกษา เรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการให้สอบผ่าน ได้เกรดดี ๆ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สนใจภาษาอังกฤษในความหมาย **ภาษาอังกฤษใช้เพื่อการสื่อสาร** ถ้าจะให้เก่งภาษาอังกฤษก็ต้องพยายามจดจำคำศัพท์ และประโยคที่เขาใช้พูดสื่อสารกัน แล้วนำมาฝึกปฏิบัติในชีวิตจริง ทุกวันนี้โลกพัฒนามากแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องรอให้ชาวต่างชาติมาเยี่ยมเราที่บ้าน เราสามารถที่จะแสวงหาความรู้ที่เกิดจากการได้ฝึกภาษาในการสื่อสาร โดยการใช้ Facebook, E-mail, Twitter, Line, Messenger, เป็นต้น สื่อเหล่านี้เราสามารถแสวงหาได้ง่าย และ มีราคาถูก สามารถฝึกได้ตลอดเวลาตามที่พวกเราต้องการ โปรดนึกอยู่ในใจเสมอว่า **ภาษาอังกฤษไม่ใช่ความรู้ แต่เป็นทักษะ เราต้องหมั่นฝึกจึงจะมีความชำนาญ**

6. กิจกรรมส่งเสริม พัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษมีน้อย และคนเข้าร่วมมาก

ตามที่สังเกตกิจกรรมส่งเสริมด้านภาษาอังกฤษจะมีน้อยมาก หรือ ถ้ามีกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษ เช่น กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ English Camp นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเหล่านี้จะมีจำนวนมากเกินไป ทักษะด้านภาษาอังกฤษของนักเรียน นักศึกษาแทบจะไม่ได้ได้รับการพัฒนาเลย การจัดค่ายภาษาอังกฤษนั้นควรจะต้องจัดขึ้นทุกเดือน และแต่ละค่ายควรจะต้องจำกัดจำนวนคนที่เข้าร่วม ส่วนระยะเวลาที่จัดนั้นควรจะเหมาะสม ไม่สั้นและไม่ยาวจนเกินไป เน้นหนักให้นักเรียน นักศึกษาใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการสนทนาระหว่างอยู่ค่าย กระตุ้นหรือโน้มน้าวให้นักเรียน นักศึกษามีแรงจูงใจที่จะฝึกพูดเฉพาะภาษาอังกฤษ เมื่อพวกเขาใช้ภาษาอังกฤษระหว่างเพื่อน ครู อาจารย์คอยแนะนำ

7. การเรียนรู้แบบข้ามคนเดียว

นักเรียน นักศึกษาเรียนเพื่อจะสอบแข่งขันให้ได้คะแนนดี พวกเขาเหล่านี้จะขยันอ่านหนังสือ ไม่สนใจเพื่อน ๆ ที่อยู่ข้าง ไม่เข้าสังคม ก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือเพื่อสอบอย่างเดียว เวลาเพื่อนมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนมา เข้ามาถาม ตัวเองพยายามบอปปึงๆที่จะช่วยอธิบายให้เพื่อนฟัง นักเรียน นักศึกษาประเภทนี้จะอยู่ยากในสังคม เราเรียกว่า เก่งแต่เอาตัวไม่รอด ทำให้เก่งเฉพาะในตำรา แต่มีทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารน้อย การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเหมาะสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียน นักศึกษาจะได้มีโอกาสฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะว่าการเรียนภาษานั้น นักเรียน นักศึกษาต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ เพื่อฝึกใช้ภาษา และปรึกษาหารือเรื่องเกี่ยวกับภาษาที่มีปัญหา เกิดข้อสงสัยสามารถถามเพื่อน ๆ ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ถ้าทำได้อย่างนี้แล้วทักษะด้านภาษาอังกฤษจะพัฒนาขึ้นมาก

8. ครูมีบทบาทมากเกินไปในชั้นเรียน

นักเรียน นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนมักจะไม่ได้ฝึกสนทนา เพราะอาจจะมาจากหลายสาเหตุ เช่น นักเรียนมากเกินไปในแต่ละชั้น ครูควบคุมการพูดคนเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว นักเรียน นักศึกษาจะไม่เก่งภาษาอังกฤษเพราะขาดโอกาสการแสดงออกทางการพูด หรือขาดโอกาสที่จะได้รับการฝึกจากทางโรงเรียน มาเรียนแค่มานั่งฟังครูพูดให้ฟัง ไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น หรือฝึกการใช้ภาษาเลย ครูควรลดบทบาทของตัวเองลง และให้โอกาสนักเรียน นักศึกษามากขึ้น คอยแนะนำ หรือชี้แนะเมื่อพวกเขาพูดผิด การชี้แนะนั้นอย่าพยายามให้นักเรียน ไม่ใช่ดุด่าพวกเขา และข้อสอบวิชาสนทนาภาษาอังกฤษไม่ควรให้นักเรียน นักศึกษาท่องจำมาสอบ แล้วมาเขียนลงในกระดาษคำตอบ ควรจะให้พวกเขาได้สนทนาจริงๆ

9. การใช้ภาษาอังกฤษไม่มีโครงสร้าง

นักเรียน นักศึกษาเวลาพูดหรือเขียนประโยคภาษาอังกฤษมักจะติดภาษาไทยเพราะเวลาพูดประโยคนั้น พวกเขาจะไม่คำนึงถึงการเรียงประโยคภาษาอังกฤษว่าแตกต่างจากภาษาไทยมาก โดยเฉพาะการใช้คำนามกับคำคุณศัพท์ หรือแม้แต่การใช้สรรพนาม เพราะสรรพนามในภาษาอังกฤษนั้นแบ่งแยกออกเป็นรูปประธานและกรรม แต่ภาษาไทยสามารถใช้ตัวเดียวได้ เช่น

เขาชอบผู้หญิงสวยมากๆ	He likes girl beautiful very much.
เขารักเพื่อนของเขา	He loves friend his.
เขาเห็นหล่อน	He saw she.
ฉันรักเขา เขารักฉัน	I love he. He loves I.

จากประโยคข้างบนนี้จะพบว่านักเรียน นักศึกษาหลายคนสับสนกับการใช้ เพราะพวกเขาไปยึดติดกับภาษาไทยมากเกินไป การเรียนส่วนประกอบของประโยคเป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับพวกเขา เพราะจะทำให้พวกเขาสามารถวางส่วนประกอบแต่ละส่วนได้อย่างถูกต้อง ส่วนประกอบประโยคคือ 1. คำนาม 2. คำสรรพนาม 3. คำกริยา 4. คำคุณศัพท์ 5. คำวิเศษณ์ 6. คำบุพบท และ 7. คำสันธาน คำเหล่านี้เป็นคำที่สำคัญในการประกอบเป็นประโยค

10. นักศึกษาไม่ค่อยอยากเปิด Dictionary

การเปิด Dictionary เป็นสิ่งหนึ่งที่นักเรียนนักศึกษา ไม่ค่อยชอบเพราะการเปิดหาคำศัพท์แต่ละตัวจะใช้เวลานานและสร้างความยุ่งยากแก่พวกเขา เมื่อพวกเขาไม่เปิด Dictionary เพื่อแสวงหาคำศัพท์ใหม่ๆ โครงสร้างใหม่ๆ วิธีการใช้คำแต่ละคำในประโยค หรือบางครั้งพวกเขาเปิด Dictionary ทาง Google แต่พวกเขาดูแค่ความหมายเฉยๆ ไม่ดูวิธีการใช้ของศัพท์แต่ละตัวว่ามีการใช้ในความหมายใดบ้าง พวกเขาจะยึดตามใจความภาษาไทยแล้วแปลเป็นภาษาอังกฤษซึ่งการทำอย่าง

นี้ทำให้บางครั้งสื่อความหมายผิดๆ และนักเรียนนักศึกษาจะจดจำไปใช้เวลาสนทนา หรือเขียนประโยค เช่น เมื่อนักเรียนเปิดหาความหมายของคำเหล่านี้โดยไม่ดูการใช้ในประโยค จะทำให้นักเรียน นักศึกษา ใช้ประโยคนี้ผิดไปเลยก็ได้ เช่น have to, has to, must, should หลังจากเปิดดูความหมายโดยไม่ดูการใช้ในประโยคจะได้ความหมายดังนี้คือ

have to	แปลว่า ต้อง
has to	แปลว่า ต้อง
must	แปลว่า ต้อง
should	แปลว่า ควรจะ

นักเรียนนำคำข้างบนไปแต่งเป็นประโยค โดยที่นักเรียนไม่ได้ดูวิธีการใช้คำเหล่านี้ในประโยคตัวอย่างเลย อาจจะใช้ผิดได้ดังตัวอย่างข้างล่างนี้ เช่น

ประโยคต้นแบบ

They **have to** work hard every day.

(พวกเขาต้องทำงานหนักทุกๆ วัน)

He **has to** meet help me because he is my friend.

(เขาต้องช่วยฉันเพราะว่าเขาคือเพื่อนของฉัน)

ประโยคเลียนแบบ

He **must to** go with her mother.

(เขาต้องไปกับแม่ของเขา)

She **should to** get up early if she wants to meet him.

(หล่อนควรตื่นนอนแต่เช้าถ้าหล่อนต้องการพบเขา)

นักเรียน นักศึกษาต้องเปิดดูหรือศึกษาประโยคตัวอย่างการใช้ของคำแต่ละคำ ว่าคำกริยาแต่ละคำมีการใช้อย่างไร เพื่อป้องกันการผิดพลาดเหมือนการใช้กริยา must, should ข้างบนนี้ เพราะถ้าเราเข้าใจในการใช้ศัพท์แต่ละตัวในแต่ละประโยคแล้วจะทำให้ง่ายในการเรียนหนังสือ เพราะว่าคำศัพท์เดียวอาจจะมีหลายความหมายด้วยกัน กรุณาดูความหมายของกริยา read กริยาตัวนี้ถ้าเปิด Dictionary ดูจะรู้ความหมายทันทีว่า **อ่าน** แต่ความหมายอีกความหมายหนึ่งไม่ได้แปลว่า **เรียน** เช่น

I **read** books every day.

(ฉันอ่านหนังสือทุกๆ วัน)

She **reads** at MBU,ISC.

(เขาเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน)

วิธีการสอนภาษาอังกฤษถูกคิดค้นขึ้นมาเพื่อใช้ในการสอนภาษาอังกฤษแก่คนที่ไม่เจ้าของภาษา (Non Native Speakers) การเรียนการสอนภาษาตามโรงเรียนต่างๆ ทั่วโลกก็มีวิธี และ

วิธีไหนที่ได้รับความนิยมมากที่สุด การเรียนการสอนภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศมีหลายวิธีด้วยกัน จะขอกล่าวถึงวิธีการสอนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษมีอยู่กี่วิธี เพื่อใช้เป็นแนวทางการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดคร่าวๆ ดังต่อไปนี้

1. วิธีการสอนไวยากรณ์และการแปล (Grammar Translation Method)

การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ครูจะเป็นผู้เน้นให้นักเรียนจดจำกฎไวยากรณ์และแปลให้นักเรียนฟัง หรือให้นักเรียนแปลตามกฎที่ได้เรียนไปแล้ว เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ ไม่เน้นการพูดและการฟัง แนวการสอนประเภทนี้จะเน้นความถูกต้องของการเขียนตามกฎไวยากรณ์ โดยมีแนวความคิดที่ว่า ถ้านักเรียนรู้ไวยากรณ์ดี อะไรก็ดีไปหมด เช่น นักเรียนสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ และสามารถแปลประโยคภาษาอังกฤษได้ แสดงว่านักเรียนคนนั้นก็สามารถพูดได้ด้วย การรู้กฎไวยากรณ์ต้องมาก่อนการพูด ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ (2556:3) กล่าวว่าสรุปวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปลว่า ผู้สอนบอกอธิบายกฎเกณฑ์ ข้อยกเว้นต่างๆ การสอนคำศัพท์จะสอนครั้งละหลายคำโดยบอกคำแปลเป็นภาษาไทย บางครั้งเขียนคำอ่านกำกับไว้ด้วย เน้นทักษะการอ่านและการเขียน วัตถุประสงค์ด้านความรู้ความจำ คำศัพท์ กฎเกณฑ์และความสามารถในการแปล ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุด นักเรียนจะเป็นผู้ฟังและจดสิ่งที่ครูบอกและสอนลงในสมุดนักเรียน ต้องท่องจำคำศัพท์ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่างๆ ทำแบบฝึกหัดที่สอดคล้องกับไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปแล้ว นักเรียนไม่ได้ฝึกนำคำศัพท์มาใช้ในการเขียนประโยค

2. วิธีสอนแบบตรง (Direct Method)

การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบตรงเป็นการสอนที่เน้นการสอนภาษาอังกฤษผ่านบทสนทนาและการอภิปราย เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาโดยตรงโดยไม่เน้นการสอนไวยากรณ์ ไวยากรณ์จะอยู่ในบทสนทนา เมื่อนักเรียนได้สนทนาจะทำให้เกิดความเคยชินและสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว เพราะขณะที่ทำการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนไม่ได้ใช้ภาษาของผู้เรียน แต่จะใช้ภาษาอังกฤษ (Stern 1983: 456) กล่าวว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบตรงนี้คือการที่ครูผู้สอนหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาของนักเรียนในการสอนและการสื่อสาร แต่จะใช้ภาษาต่างประเทศที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่นั้นเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน การสอนด้วยวิธีนี้นับได้ว่าดี แต่บางครั้งก็มีข้อเสียคือนักเรียนอาจจะจำสับสนกับสิ่งที่นักเรียนเองไม่คุ้นเคย อาจจะตีความไปต่างๆ นานา ตามความเข้าใจของตัวเอง

3. วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method)

วิธีการสอนแบบฟัง-พูดนี้สร้างขึ้นมาเพื่อการพูดภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ เพราะเป็นวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศที่ถูกวิธีไม่ฝืนธรรมชาติของการเรียนภาษา วิธีการสอนแบบฟัง-พูด

เป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามหลักการทางภาษาศาสตร์คือเน้นการฟังและพูด การเรียนการสอนเป็นไปตามหลักธรรมชาติ คือการเรียนภาษาต้องเริ่มที่การฟังก่อนการพูด การอ่านและการเขียนจึงค่อยตามมา (Stern 1983, 463) กล่าวว่าการเรียนภาษาต้องเน้นบทสนทนา โดยการท่องบทสนทนาให้ขึ้นใจ มีการทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการสนทนา มีการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา และมีการใช้หลักภาษาศาสตร์ และหลักจิตวิทยา มาเป็นพื้นฐานสำหรับวิธีการสอน

4. วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Code Learning Theory)

วิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจเป็นการสอนเน้นให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ รู้จักการใช้ความคิด และการใช้สติปัญญา การแสดงออกของผู้เรียนมาจากความเข้าใจกฎเกณฑ์ ใช้ภาษาของผู้เรียนในการช่วยอธิบาย รูปแบบทางภาษาจะเน้นไปที่ทักษะทั้ง 4 ด้านไปพร้อมกัน คือทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการเขียน และทักษะการอ่าน ไม่เน้นไปที่ทักษะใดทักษะหนึ่งเพียงอย่างเดียว (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2540: 65) กล่าวว่าการสอนแบบฟัง-พูดได้รับความนิยมน้อยลงแพร่หลาย ผู้สอนภาษาต่างประเทศต่างได้รับการชักชวนให้ใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูดซึ่งดำเนินการเรียนการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ และจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม แต่เมื่อนำไปปฏิบัติในห้องเรียน ปรากฏผลว่าไม่ดีไปกว่าวิธีการสอนที่เข้ามาแต่เดิม ดังนั้นจึงหันมาสนใจวิธีการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ

5. การสอนภาษาแบบเงียบ (Silence Way)

การสอนประเภทนี้เกิดขึ้นมาก็เพราะแนวความคิดที่ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศเกิดจากการเข้าใจกฎของภาษาที่เรียน การเรียนการสอนแบบเงียบ ทางครูผู้สอนจะเงียบเพราะต้องการให้ผู้เรียนพยายามทำความเข้าใจด้วยตัวเอง ผู้สอนจะแสดงท่าทางต่างๆ เพื่อไขความหมายหรือการใช้เครื่องมือในการสื่อความหมาย ครูจะไม่บอกตรงๆ โดยการใช้ภาษาทั้งภาษาของผู้เรียนหรือด้วยภาษาที่กำลังเรียน ครูผู้สอนจะไม่กดดันนักเรียน เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองจนเข้าใจ แล้วให้นักเรียนแสดงออก การที่ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ เวลานั้นก็นำไปใช้จะทำให้ผู้เรียนจดจำคำ โครงสร้าง และคำศัพท์ได้ดี มีการพัฒนาการใช้ภาษาอย่างรวดเร็ว เพราะว่าความรู้เกิดมาจากการที่พวกเขาคิดพินิจพิจารณา จนกลายเป็นความรู้ที่นักเรียนได้รับ (Richards and Rodgers 1995:99) กล่าวว่ามีสมมติฐานที่เป็นพื้นฐานของกัทเทกโน (Gattegno) ผู้คิดริเริ่มวิธีการสอนแบบเงียบ คือ 1) การเรียนเป็นสิ่งที่ง่าย ถ้าผู้เรียนได้มีการค้นคว้าหรือคิดสร้างสรรค์มากกว่าจดจำและทำอะไรที่ต้องทำซ้ำๆ ซากๆ 2) การเรียนเป็นสิ่งที่ง่าย ถ้าสามารถเห็นหรือใช้วัตถุอุปกรณ์ประกอบการเรียน และ 3) การเรียนเป็นสิ่งที่ง่าย ถ้าเป็นการเรียนเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับวัตถุอุปกรณ์

ที่เรียน

6. วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning)

วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้ได้รับการพัฒนามาจากชาร์ลส์ เอ. เคอร์รัน (Charles A. Curran) เขาพัฒนาวิธีนี้จากประสบการณ์ที่เขาได้ทำการสอนผู้ใหญ่ที่มาเรียนภาษา พวกเขาเหล่านี้มาเรียนภาษาเกิดความกลัวว่าพวกเขาจะแสดงอะไรโง่ๆ ออกไป และถูกรบกวนจากการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติ ครูที่ทำการสอนนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกทางด้านจิตวิทยา มาอย่างดี แต่เป็นแค่ครูที่เข้าใจปัญหาการเรียนรู้อาษาต่างประเทศที่พวกเขา กำลังเผชิญก็พอ เมื่อครูที่เข้าใจปัญหาการเรียนรู้อาษาต่างประเทศอย่างนี้แล้ว จะรู้จักผู้เรียน และเข้าใจสิ่งที่พวกเขากำลังเผชิญอย่างแจ่มแจ้ง ให้คำปรึกษาโดยเปลี่ยนความรู้สึกที่ไม่ดีให้เป็นพลังเสริมสร้างในการเรียนอันยิ่งใหญ่ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เพราะพวกเขาเรียนด้วยตัวเอง มีการร่วมคิดร่วมทำกับบรรดาเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกัน คิดสร้างสรรค์ด้วยตัวเอง สามารถสร้างประโยคใหม่ๆ ตามแนวคิดของพวกเขาได้ และเมื่อมีปัญหาสามารถปรึกษาครูได้ ครูจะเป็นผู้คอยให้การปรึกษาเรื่องการเรียนการสอน

7. วิธีการสอนแบบชักชวน Suggestopedia Method

วิธีการสอนภาษาแบบชักชวนนี้ได้รับการพัฒนามาจากนักจิตวิทยาชาวบัลแกเรีย ชื่อ โลซานอฟ (Lozanov) เขามีแนวความคิดที่ว่ามนุษย์สามารถเรียนภาษาได้ดีกว่าสัตว์ การเรียนภาษาไม่ประสบความสำเร็จก็เพราะว่ามนุษย์กลัวความล้มเหลว หรือความผิดพลาด เมื่อเกิดความกลัวสมองก็ไม่พัฒนาด้านการเรียน การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ต้อง การเรียนการสอนแบบชักชวนนักเรียน ไม่ได้เรียนแคในห้องเท่านั้น แต่ยังสนใจสิ่งรอบๆ ตัวของผู้เรียนอีกด้วย วิธีการสอนประเภทนี้จะเน้นการฟัง ฟังเพลงเบาๆ เพื่อให้นักเรียนผ่อนคลายไม่กดดันจนเกินไป ภาษาที่ใช้เป็นภาษาของผู้เรียน การทำกิจกรรมทุกประเภทต้องเน้นให้เรียนคิดเป็น ไม่มีการบังคับการทำงานเป็นกลุ่ม ไม่เน้นให้นักศึกษาทำงานเดี่ยว นักศึกษาทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้พวกเขามีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กิจกรรมเหล่านี้สามารถสร้างความมั่นใจให้เกิดแก่นักศึกษา

8. วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method)

วิธีการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้เป็นแนวความคิดของศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อว่า อัชเชอร์ (Asher) โดยเขาได้แนวความคิดทางการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาจากการสังเกตการเรียนภาษาของเด็กเล็กๆ เด็กเรียนภาษาโดยเริ่มจากการฟัง

ก่อนค่อยพูด เด็กจะพูดเองเมื่อเขาพร้อม การฟังต้องมาก่อนทักษะอื่นๆ เป็นวิธีการสอนที่เน้นความเข้าใจเป็นหลัก โดยจะเน้นทักษะการฟัง การฟังควรฟังไปเรื่อยๆ จนรู้ศัพท์มากพอสมควร จึงพร้อมที่จะพูด นักเรียนจะต้องเรียนรู้จากการสังเกตและการกระทำของผู้อื่นและจากการฝึกปฏิบัติด้วยตัวเอง เมื่อนักเรียนพูดผิด ผู้สอนค่อยๆ แก้ จะไม่แก้ด้วยวิธีที่ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณทำผิดร้ายแรง แต่จะแก้ด้วยวิธีที่นุ่มนวล โดยค่อยๆ บอก หรือพูดซ้ำคำที่เขาพูดผิด

9. วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

วิธีการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้เกิดจากแนวความคิดที่ว่าภาษาไม่ใช่แค่ระบบของเสียง คำศัพท์และโครงสร้าง แต่ภาษายังเป็นระบบที่คนใช้ในการสื่อสาร (Richards and Rodgers, 1995: 71) กล่าวว่าวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเริ่มต้นที่ว่า ภาษาศาสตร์คือการสื่อสาร จุดสูงสุดในการสอนภาษาตามแนวทางของ Hymes (1972) คือความเข้าใจภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนตามวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารต้องบอกนักเรียนถึงจุดประสงค์ของการเรียนภาษา และสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการแสดงออกของนักเรียนเพื่อให้ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร

จากที่กล่าวมาข้างบนนี้เราสามารถเห็นได้ว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีแตกต่างกันอย่างไร วิธีบางวิธีอาจจะด้อยทางด้านกรฟัง วิธีบางวิธีอาจจะเด่นทางด้านกรพูด เป็นต้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้ถูกปรับปรุงและค้นคิดมาโดยตลอดอย่างไม่หยุดนิ่ง เพราะว่าวิธีหนึ่งอาจจะใช้ได้ผลกับนักเรียนบางกลุ่ม ไม่ทั้งหมดทุกกลุ่ม บางวิธีอาจจะไม่เหมาะกับกลุ่มนี้ แต่อาจจะเหมาะกับกลุ่มโน้น อะไรทำนองนี้ ประยงค์ กลั่นฤทธิ์ (2556:1) ได้กล่าวเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษในแต่ละวิธีว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษได้มีวิวัฒนาการและมีแนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาอย่างหลากหลายวิธี แม้มีทฤษฎีใหม่ๆ ที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นวิธีการสอน (Method) แบบต่างๆ แต่วิธีการสอนเหล่านี้ ยังไม่ได้ให้คำตอบว่าวิธีการสอนภาษาแบบใดเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

สรุป

การสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียน นักศึกษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นว่าเป็นงานหนักมากเพราะมีปัญหาและอุปสรรคมากมายไม่ว่าจะเป็นระบบการศึกษา ครู อาจารย์ นักเรียน นักศึกษา หรือคนอื่นๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับระบบการศึกษา ทั้งนี้ยังรวมไปถึงทัศนคติหรือแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียน นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษมาหลายปี แต่ความรู้ด้านภาษาอังกฤษกลับด้อยกว่าวิชาอื่นๆ ต้องแสวงหาทางออกในการแก้ปัญหา หนึ่งในวิธีการแก้ปัญหาคือการประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษ วิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีมีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าต้องการ

ที่จะเน้นทักษะในทางด้านไหน การประยุกต์ใช้วิธีการสอนเหล่านี้ต้องคำนึงถึงนักเรียน นักศึกษาเป็นหลัก เน้นทักษะการฟังก่อนทักษะอื่นๆ เมื่อคนฟังรู้เรื่องก็สามารถจะพูดได้ เมื่อพูดได้ก็สามารถเขียนและอ่านได้ เมื่อนำวิธีการสอนมาประยุกต์ใช้แล้วสิ่งหนึ่งที่จะต้องคำนึงคือพยายามอย่าทำให้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ ต้องทำให้นักเรียนนักศึกษาอยากที่จะศึกษาเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ตลอดเวลา

บรรณานุกรม

- ประยงค์ กลั่นฤทธิ์. (2556). การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Richards, J.C., Rodgers, T.S. (1995). Approaches and Methods in Teaching: A Description and Analysis. Cambridge: Cambridge University Press.
- Stern, H.H. (1983). Practical English Usage. Oxford : Oxford University Press.
- Morris, I. (1954). The Art of Teaching English as a living Language. London, Macmillan.
- Mackey, W.F. (1965). Language Teaching Analysis. London : Longman Group Ltd.
- Swan, M. (1995). Practical English Usage. Oxford : Oxford University Press.
- Widdowson, H.G. (1978). Teaching Language as Communication. Oxford : Oxford University Press.

**ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ
Academic Achievement in Political Theories and Ethics Subject
of 2nd Year Students Using Yonisomanasikara Learning Activities.**

มนตรี รอดแก้ว¹

บทคัดย่อ

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทฤษฎีทางการเมือง และจริยศาสตร์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาแผนการสอน วิชาทฤษฎีทางการเมือง และจริยศาสตร์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการสอน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 (ภาคปกติ) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย นักศึกษา 1 ห้อง จำนวน 15 รูป/คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการสอนแบบโยนิโสมนสิการ จำนวน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมจำนวน 27 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิด 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ ที่มีความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.521 ถึง 0.782 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.321 ถึง 0.683 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบสมมุติฐานด้วย Paired t-test ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ (1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.75/83.11 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.6833 แสดงว่านักศึกษามีความก้าวหน้า

¹ ร.ม., อาจารย์ประจำหลักสูตร คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย

ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.33 (3) กลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

คำสำคัญ : 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2. โยนิโสมนสิการ

Abstract

This research on academic achievement development for learning Political Theories and Ethics Subject of 2nd year students by providing Yonisomanasikara Learning Activities had an objectives to develop lesson plans of Political Theories and Ethics Subject for 2nd year students using Yonisomanasikara Learning Activities to study effectiveness index of the lesson plans and compare pre- and post academic achievements affected by the learning activities of 2nd year students. The sample group obtained by purposive sampling consisted of 15 2nd year students, one whole class (regular semester), academic year 2016, Administrative Politics major, Faculty of Social Science, Mahamakutrajittayalai University, Mahavajiralongkarana Rajavittayalai campus. Research tools composed of Yonisomanasikara lesson plans for 9 weeks, 3 hours per week totaling 27 hours, and 4-choice academic achievement test with 30 items, (p) value between 0.521 to 0.782, (r) value between 0.321 to 0.683, reliability by Cronbach' Alpha Coefficient at 0.92. The statistics used consisted of mean, percentage, standard deviation, and hypothesis test with paired t-test. Outcome of the research appeared that: (1) The Yonisomanasikara Learning Activities for 2nd year students obtained effectiveness at 81.75/83.11, in accordance with the criterion provided. (2) The effectiveness index of the lesson plans on Yonisomanasikara Learning Activities for 2nd year students was 0.6833, indicating the students had academic advance accounted for 68.33%. (3) The sample group 2nd year students learning through Yonisomanasikara Learning Activities had an average post-test score higher than their pre-test score at statistical significance of .01.

Keywords: 1. Academic Achievement 2. Yonisomanasikara

1. ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นกลไกระดับคณะกรรมการอุดมศึกษา เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายของสถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนาการอุดมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา. 2551 : 1) โดยมหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาขั้นสูงที่มีพันธกิจหลักคือ งานสอน เพื่อถ่ายทอดความรู้ งานวิจัย งานบริการวิชาการแก่สังคม และงานถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิดความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม รวมทั้งเข้าใจตนเองและปรับตัวเข้ากับผู้อื่น อยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า เป็นการต่อยอดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น องค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการศึกษา ได้แก่ หลักสูตร ผู้สอน ผู้เรียน หลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา ที่ให้ความรู้และทักษะทางวิชาชีพ สามารถถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมปลูกฝังเจตคติ ค่านิยม และเสริมสร้างความเจริญให้แก่ผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2543 : 115-123)

การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษามุ่งเน้นในการผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพมากขึ้นตามแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญที่ทำการสอนอยู่ในแต่ละสถาบัน แต่ในขณะเดียวกันนักการศึกษาหลายท่านก็พยายามเน้นให้เห็นความสำคัญของวิชาศึกษาทั่วไปการจัดการศึกษาทั่วไปในระดับปริญญาตรีมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บัณฑิตมีความสมบูรณ์ทั้งในแง่ความเป็นคน (Manhood) และกำลังคน (Manpower) ดังนั้นจุดมุ่งหมายของวิชาการศึกษาทั่วไปสรุปได้ 3 ประการ คือ 1) เพื่อให้ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับทุกคนคือ ให้การศึกษาทั่วไปเป็นความรู้พื้นฐานสำหรับการเป็นพลเมืองดี 2) เพื่อเพิ่มพูนความเจริญงอกงามทางสติปัญญา ให้ผู้เรียนได้สามารถนำความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาชีวิตและช่วยทำให้สังคมให้เจริญรุ่งเรือง สามารถนำความรู้ไปใช้ เพื่อประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและส่วนรวม 3) เพื่อช่วยพัฒนาบุคลิกภาพและอุปนิสัยมุ่งที่จะช่วยให้คนที่สมบูรณ์ขึ้นมีบุคลิกภาพทัศนคติ และอุดมคติเหมาะสมกับการเป็นปัญญาชน (ประทีป เมธาคุณวุฒิ. 2545 : 2-5)

โยนิโสมนสิการประกอบด้วยโยนิโสและมนสิการ โยนิโส มาจากโยนิ แปลว่า เหตุ ต้นเค้า แหล่งกำเนิด วิถีทางมนสิการ แปลว่า การนำในใจ การคิดคำนึง นึกถึง ใส่ใจ พิจารณา ดังนั้น โยนิโสมนสิการ แปลว่าการคิด ให้ถึงต้นตอ การคิดแยกคาย คิดให้ถึงรากเหง้า คิดอย่างละเอียด ลึกซึ้ง เชื่อมโยงเรื่องต่าง ๆ เข้าด้วยกัน มองเห็นความจริงและแง่มุมที่จะทำให้เกิดประโยชน์ขยายออกไป (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). 2543 ก. : 7) ฉะนั้นสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะครูอาจารย์ซึ่งมีหน้าที่ที่สำคัญ คือการเป็นกัลยาณมิตรของนิสิตนักศึกษาต้องพัฒนาให้นิสิตนักศึกษามีโยนิโสมนสิการหรือรู้จักคิด คิดเป็นตามแนวปัญญา เพราะโยนิโสมนสิการมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อการศึกษา ดังที่พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) ได้ชี้ประเด็นให้เห็นว่าในการศึกษาเพื่อพัฒนามนุษย์นั้นโยนิโสมนสิการเป็นแกนกลางของการศึกษา หรือเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของการศึกษา งานวิจัยการสร้างแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยตรงยังไม่มี มีแต่งานวิจัยที่ศึกษาการพัฒนาวิธีคิดแบบโยนิโส

มนสิการกับครูหรือนักศึกษามีอยู่บ้าง (พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). 2543 ข. : 12)

การทวนสอบผลสัมฤทธิ์นั้นมีความสำคัญต่อการพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของรายวิชาและหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เนื่องจากการทวนสอบจะสะท้อนผลรายวิชาและหลักสูตร คือ 1) ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่แต่ละรายวิชาได้รับจากการกระจายความรับผิดชอบจากหลักสูตรสู่รายวิชา (Curriculum Mapping) ซึ่งเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอน อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรและผู้ที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุงข้อบกพร่อง หรือส่งเสริมจุดเด่นของผู้เรียนเพื่อพัฒนาตนเองต่อไป 2) ประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนสำหรับอาจารย์ผู้สอนในการพัฒนาปรับปรุงการสอนให้ดีกว่าเดิม 3) ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทางการศึกษา ผลจากการทวนสอบผลสัมฤทธิ์เป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนพัฒนาการเรียนการสอน การติดตามประเมินผลและการประกันคุณภาพของหลักสูตร (ฝ่ายวิชาการและเทคโนโลยีสารสนเทศ. 2557 : 8) และการประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 14)

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์สอน คณะสังคมศาสตร์ สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาการติดตามและประเมินการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่คณะสังคมศาสตร์รับผิดชอบ โดยมุ่งศึกษาเฉพาะในชั้นเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผน ปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการสอน วิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผล ของแผนการสอน วิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

3. สมมุติฐานของการวิจัย

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย นักศึกษา 2 ห้อง จำนวน 37 รูป/คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 (ภาคปกติ) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย นักเรียน 1 ห้อง จำนวน 15 รูป/คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ 2 ชนิด

1. แผนการสอน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.3 การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทฤษฎีทางการเมืองและจริยศาสตร์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เป็นแบบอิงเกณฑ์ แบบปรนัย ซึ่งผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาวิธีการสร้างและการหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัยชนิดอิงเกณฑ์ โดยศึกษาวิธีเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2543 : 49-63) และรูปแบบการเขียนข้อสอบและการสร้างแบบทดสอบของ สมนึก ภัททิยธนี (2546 : 72-80)

1.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรอุดมศึกษา ประกอบการสร้างแบบทดสอบเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

1.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาในรายวิชาหลักสูตร จำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นข้อสอบมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

1.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นเสร็จแล้ว
เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ จุดประสงค์การเรียนรู้

1.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามคำแนะนำของผู้
เชี่ยวชาญ

1.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน
เพื่อพิจารณาประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้วิธีตรวจสอบ
รายการ (Checklist) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ไม่ตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1.7 วิเคราะห์ข้อมูลค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับ
จุดประสงค์การเรียนรู้ คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.80 – 1.00 เป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความ
เที่ยงตรงของเนื้อหา

1.8 นำแบบทดสอบที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและแก้ไขปรับปรุง
ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทดสอบ (Try-Out) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชารัฐศาสตร์
การปกครอง คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราช
วิทยาลัย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 22 คน

1.9 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบ มาหาคุณภาพของข้อสอบ โดยการหาค่าความ
ยากง่ายของข้อสอบ และค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.25 – 0.88 เป็นรายข้อแบบอิงเกณฑ์ โดยวิธี
ของ เบรินแนน (Brennan)

1.10 นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้จำนวน 30 ข้อ วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (r_{cc}) ของ
แบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้วิธีของ Lovett (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 96)

1.11 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับสมบูรณ์ จำนวน 30 ข้อ
ที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้ว เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

2. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าใช้แบบแผนทดลองแบบ One Group Pre-test
Post -test Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 249)

ตาราง 1 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design

กลุ่ม	Pre - test	Treatment	Post - test
กลุ่มทดลอง	T_1	X	T_2

T_1 หมายถึง สอบก่อนทดลอง

X หมายถึง การทดลองใช้แผนการสอน

T_2 หมายถึง สอบหลังการทดลอง

2. การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองเอง และใช้เวลาสอน 27 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

2.1 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความพึงพอใจ ไปทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 15 รูป/คน และตรวจเก็บคะแนนไว้ โดยผู้วิจัยจัดสอบเองและตรวจให้คะแนนเอง

2.2 หลังจากสอนเนื้อหาทั้งหมดครบแล้ว นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบวัดความพึงพอใจ ชุดเดิมมาทำการทดสอบหลังเรียนกับกลุ่มทดลองอีกครั้ง (Post-test) และตรวจเก็บคะแนน

2.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

3. ระยะเวลาในการดำเนินการ

การวิจัยในครั้งนี้ใช้เวลาในการวิจัยกลุ่มทดลอง 1 กิจกรรม 27 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

3. การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ขั้นตอนในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. รวบรวมคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน

5. ผลการวิจัย

1. การทดสอบแจกแจงข้อมูล

ตารางที่ 2 แสดงการทดสอบการแจกแจงของข้อมูล โดยใช้สถิติ Komogorov – Smirnov Test และ Shapiro - Wilk Test

จำนวนนักศึกษา	สถิติที่ใช้ทดสอบ	Sig.
15	Komogorov – Smirnov(a)	.938
	Shapiro - Wilk	.355

Sig. $\geq .05$ ข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติ

จากตารางที่ 2 พบว่าการทดสอบการแจกแจงของข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง 15 รูป/คน โดยใช้สถิติ Komogorov – Smirnov Test และ Shapiro - Wilk Test ได้ค่า Sig. เท่ากับ .938 และ .355 ตามลำดับ ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 แสดงว่าข้อมูลที่น่ามาทดสอบสมมติฐาน ข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติสามารถใช้สถิติ t – test ได้

ตาราง 3 ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละ
คะแนนทดสอบย่อยในแต่ละแผน (E_1)	80	65.40	5.80	81.75
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาทุกคน (E_2)	30	25.93	1.67	83.11
ประสิทธิภาพ $E_1/E_2 = 81.75/83.11$				

จากตาราง 3 พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 81.75 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 83.11 ดังนั้น ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการมีค่าเท่ากับ 81.75/83.11

ตาราง 4 ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 2

N	คะแนนเต็ม	ผลรวมคะแนนทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ผลรวมคะแนนทดสอบ ก่อนเรียน	E.I.
15	30	374	210	0.6833

จากตาราง 4 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.6833 แสดงว่านักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.33

ตาราง 5 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ที่เรียนโดย
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ

คะแนน	N	$\bar{x}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	15	14.00	2.36	-28.303	.000**
หลังเรียน	15	24.93	1.67		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($p < .01$)

6. สรุปผล

ผลการวิจัยการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาทฤษฎีทางการเมือง และจริยศาสตร์ของ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ มีดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 81.75/83.11 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.6833 แสดงว่านักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.33
3. กลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ของนักศึกษาชั้น ปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากการวิจัยพบประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น มีกระบวนการสร้างตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ
เหมาะสม คือ ได้ศึกษาหลักสูตร มีการวิเคราะห์หลักสูตรและเนื้อหา ทั้งในด้านแผนการจัด
รวม เนื้อหา กิจกรรม สื่อและการประเมินผล แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ในเกณฑ์
ดี แล้วนำไปทดลองใช้ เพื่อหาคุณภาพ ของเครื่องมือก่อนที่จะนำไปทดลองจริงกับกลุ่ม
มีประสิทธิภาพ เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ
ลงมือปฏิบัติเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ และสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพ ด้วยระเบียบวิธีดำเนิน
บุ จุดประสงค์หลักของการสอนแบบโยนิโสมนสิการ ต้องการกระตุ้นให้นักศึกษารู้จักการ
การตั้งคำถาม รู้จักวิธีแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามที่ตนอยากรู้ รู้จักสรุป
ความสำคัญให้ครบทุกด้าน และข้อดี ข้อเสีย

36 ปีที่ 13 ฉบับที่ 2 ประจำเดือน กรกฎาคม-ธันวาคม 2559

และ 0.48 ตามลำดับ ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลตามวิธีการสอนได้ดังนี้

ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนีโสมนสิการ 0.6833 แสดงว่านักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.33 ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงหน่วยการเรียนรู้ ได้ศึกษาและรวบรวมปัญหาด้านการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อนำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบโยนีโสมนสิการ และได้ผ่านกระบวนการกลั่นกรอง ตรวจสอบแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญ นำผลจากการทดลอง (Try-out) ไปปรับปรุงก่อนการทดลอง สอนจริงเพื่อให้แผนการเรียนรู้มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพมากขึ้น ผู้วิจัยได้จัดรูปแบบการเรียนรู้เพื่อตอบสนองการเรียนของผู้เรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนีโสมนสิการ ที่กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักการสังเกต รู้จักการตั้งคำถาม รู้จักวิธีแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามที่ตนเองสงสัย รู้จักสรุป การนำเสนอความสำคัญให้ครบทุกด้าน ทั้งความเหมือนและความแตกต่าง และข้อดี ข้อเสีย เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างลึกซึ้ง โดยกระบวนการการศึกษาอย่างเป็นระบบเป็นขั้นตอน จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มสูงขึ้น

3. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบโยนีโสมนสิการ แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยจากการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนีโสมนสิการ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน พบว่า ได้คะแนนค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเท่ากับ 25.93 คะแนน ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนีโสมนสิการ สอดคล้องกับผลการวิจัยของมณฑา สุขศรี (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกับเรียนรู้ ผลการศึกษา พบว่า การสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในวิชาสังคมศึกษา 8 เรื่อง สภาพสังคมไทยสมัยอยุธยา นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาสังคมศึกษา 8 เรื่อง เปิดบันทึกกรุงศรีอยุธยา โดยเฉลี่ยสูงขึ้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $P^* < .05$ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจาก

การจัดการเรียนรู้แบบโยนีโสมนสิการ เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ได้ลงมือปฏิบัติ เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะและสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพ ด้วยระเบียบวิธีดำเนินการ เป็นระบบ จุดประสงค์หลักของการสอนแบบโยนีโสมนสิการ ต้องการกระตุ้นให้นักเรียนรู้จัก การสังเกต รู้จักการตั้งคำถาม รู้จักวิธีแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามที่ตนเองสงสัย รู้จักสรุป การนำเสนอความสำคัญให้ครบทุกด้าน ทั้งความเหมือนและความแตกต่าง และวิเคราะห์ข้อดี ข้อเสีย โดยสมุนอมรวิวัฒน์ (2530 : 82) ให้ความหมายโยนีโสมนสิการว่า การคิดถูกทางหรือคิดถูกวิธี โดยกระบวนการวิเคราะห์ที่เป็นระบบ เป็นกระบวนการ และพิจารณาทุกแง่มุมเพื่อเข้าใจ ในสิ่งที่คิด สอดคล้องกับของวสิน อินทาระ (2534 : 5) เสนอแนวคิดว่า โยนีโสมนสิการ เป็นแนวคิดเห็นที่ถูกต้อง คือความคิด

เป็น คิดอย่างมีเหตุผล สอดคล้องกับของพระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) (2543 : 7) ให้นิยามว่า โยนิโสมนสิการประกอบด้วยโยนิโสและมนสิการ โยนิโส มาจากโยนิ แปลว่า เหตุ ต้นเค้า แหล่งกำเนิด วิธีทางมนสิการ แปลว่า การนำในใจ การคิดคำนึง นึกถึง ใส่ใจ พิจารณา ดังนั้น โยนิโสมนสิการ แปลว่าการคิดให้ถึงต้นตอ การคิดแยกคาย คิดให้ถึงรากเหง้า คิดอย่างละเอียด ลึกซึ้ง เชื่อมโยงต่าง ๆ เข้าด้วยกัน มองเห็นความจริงและแง่มุม ที่จะทำให้เกิดประโยชน์ขยายออกไป

8. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยแบบโยนิโสมนสิการ ควรมีเวลาให้นักศึกษาได้ปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนอย่างเพียงพอ ทั้งขั้นการกำหนดปัญหา การตั้งสมมติฐาน การศึกษาและการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การสรุป และการรายงาน เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาความสามารถของตน

1.2 อาจารย์ต้องเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้พร้อมก่อนสอนทุกครั้ง

1.3 อาจารย์ต้องศึกษานักศึกษาเป็นรายบุคคลก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และ การมอบหมายงาน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการ ควรนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาอื่น ๆ หรืออาจนำไปปรับใช้ตามความเหมาะสม

2.2 ควรนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการไปศึกษาวิจัยร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ

2.3 ควรศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การเรียนรู้แบบโยนิโสมนสิการที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กับวิธีสอนอื่น ๆ เช่น การสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการสอนให้คิดมีวิจารณญาณว่าจะส่งผลต่อการคิดวิเคราะห์ ความมีวินัยในตนเองและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

บรรณานุกรม

บุญชม ศรีสะอาด. (2533). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.

_____. การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2543.

ประทีป เมธาคุณวุฒิ. (2545). หลักสูตรอุดมศึกษา : การประเมินและการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : นิธิชนแอตเวอร์ไทซิงกรุ๊ป.

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) (2543). ถึงเวลามารื้อปรับระบบพัฒนาคนกันใหม่. กรุงเทพมหานคร

: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. (2543) **ความคิดแหล่งสำคัญของการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : บริษัทสหธรรมิกจำกัด.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542.ราชกิจจานุเบกษา **116**(74ก) : 14.

มณฑา สุขศรี. (2552). “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาสังคมศึกษา 8 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกับเรียนรู้” รายงานการวิจัย. กลุ่มสาระสังคมศึกษา : โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.(2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.

วสิน อินทสระ. (2554). โยนิโสมนสิการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ เรือนธรรม.

สมนึก ภัททิยธนี. (2546). เทคนิคการสอนและรูปแบบการเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบวิชาคณิตศาสตร์เบื้องต้น. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). รูปแบบและภารกิจอุดมศึกษา.กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.

การศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาท กับการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ดเดอบโน

A Comparative Study of Yonisomanasikara In Theravada Buddhist Philosophy With Critical Thinking of Edward Debone

นางสาวสาคร กองเพชร

ดร.ภัทรชัย อุทาพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษา

ดร.สุรวุฒิ จันทมโม อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

สาขาวิชาพุทธศาสนาและปรัชญา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

บทคัดย่อ

การเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธศาสนาเถรวาทกับการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอบโน เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาท 2) เพื่อศึกษาการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอบโน 3) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทกับการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอบโน เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากเอกสารปฐมภูมิและเอกสารทุติยภูมิ

ผลการวิจัยศึกษาพบว่า

1. โยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาท คือการทำในใจให้แยบคาย เป็นการคิด คำนึง นึกถึง ใส่ใจ พิจารณา เมื่อรวมเข้าเป็นโยนิโสมนสิการ เป็นการฝึกใช้ความคิด ให้รู้จักคิดอย่างถูกต้อง คิดอย่างมีระเบียบรู้จักคิดวิเคราะห์ไม่มองเห็นสิ่งต่างๆ อย่างตื้นผิวเผิน เป็นขั้นสำคัญในการสร้างปัญญาที่บริสุทธิ์ เป็นอิสระทำให้ทุกคนช่วยตนเองได้ และนำไปสู่จุดมุ่งหมายของพุทธธรรมอย่างถ่องแท้ขอบเขตของโยนิโสมนสิการ

2. การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอบโน คือด้านการแสดงออกพูด เขียน หรือสื่อความหมายความเข้าใจโดยสื่อความหมายชัดเจนกำหนดประเด็นปัญหาที่แน่นอนโดยพิจารณาสถานการณ์รวมทั้งหมดเป็นผู้ที่มีความรู้ทันสมัยอยู่เสมอ การคิดอย่างมีระบบ

3. การเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทกับการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอบโน พบว่า ต้องมีความรู้จักคิด คิดถูกวิธี คิดอย่างเป็นระบบ โยนิโส

มนสิการมีลักษณะถือเอาคือเป็นการจัดระเบียบความคิดให้เป็นระบบและใช้ปัญญาตัดให้ขาด ตกลงใจ แก้ไขปัญหาที่ประสบให้เด็ดขาดแน่นอนลงไปก็มีความเหมือนกับแนวคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน คือ การคิดอย่างเป็นระบบ คิดอย่างมีเหตุมีผลก่อนจะลงมือปฏิบัติ

ความสำคัญ : โยนิโสมนสิการ, การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ, พุทธศาสนาเถรวาท

Abstract

The objectives of this thesis entitled “Yonisomasasikara in Theravada Buddhist Philosophy with critical thinking of Edward Debone: a comparative study” were as follows: 1) to study teaching about Yonisomasasikara in Theravada Buddhist Philosophy, 2) to study critical thinking of Edward Debone, and 3) to compare teaching about Yonisomasasikara in Theravada Buddhist Philosophy and critical thinking of Edward Debone. This study was a Qualitative Research emphasizing on Documentary Research. The data were collected from primary and secondary sources.

The results of the study found that:

1. Yonisomasasikara in Theravada Philosophy means to make mind suitable for any situation, think, consider. When it becomes Yonisomasasikar, it means to develop the way of thinking, to know think correctly, to know systemized thinking process, consider the visible things, don't be panic. It is the major milestone in the creation of intellectual purity. It is a freedom where everyone is self-dependent and contributes to the aim of Dhamma.

2. Critical thinking of Edward Debone is in the sect of expression, speak, write or convey the clear and understandable meaning. It is to specified the clear problems by considering all situation as those with advanced knowledge; think critically

3. Comparing teaching about Yonisomasasikara in Theravada Philosophy and critical thinking of Edward Debone found that should know the systematic way of thinking. Yonisomasasikara has character of organizing the ideas to be systematic and using intelligence to make a decision, fix the problems. This character is same as the critical thinking of Edward Debone i.e., systematic thinking, rational thinking before proceeding.

Keywords: Critical Thinking, Theravada Buddhism, Yonisomanasikara.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติไทย ในประวัติศาสตร์ชาติไทยพระมหากษัตริย์ไทยกรุงรัตนโกสินทร์ทุกพระองค์ทรงเป็นพุทธมามกะและทรงเป็นพุทธศาสนูปถัมภก ทรงทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง เพื่อพระพุทธศาสนาจะได้เป็นสถาบันที่สอนให้คนเป็นคนดีมีศีลธรรมในการดำเนินชีวิตของคนไทยพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นสถาบันที่สำคัญมีบทบาทและมีอิทธิพลอย่างมากทั้งในด้านการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ตลอดจนการเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม วิถีชีวิตของคนไทยจึงผูกพันอยู่กับพระพุทธศาสนาเป็นสังคมที่มีความสงบ สันติอบอุ่นและเอื้ออาทรต่อกันมีความยึดมั่นในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการและเหตุผล

สภาพสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นสังคมของโลกข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีเป็นสังคมที่เจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและโทรคมนาคม ซึ่งมีอิทธิพลและมีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ทำให้มนุษย์ประสบปัญหาในการดำรงชีวิต การปรับตัวในสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงของสังคม ในสภาพแห่งการแข่งขันกับนานาประเทศเพื่อการพึ่งตนเองและความมั่นคงของประเทศ จำเป็นที่จะต้องเสริมสร้างสมรรถนะของประชากรให้มีคุณภาพ ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุขในสังคมและเป็นกำลังในการนำพาประเทศให้สามารถอยู่ในโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี การเตรียมคนให้สามารถเผชิญกับสถานการณ์ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจำเป็นต้องให้การศึกษาที่มีคุณภาพ การศึกษาเป็นกลไกที่สำคัญของการพัฒนาคน ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมหวังพึ่งพาให้เป็นเครื่องมือเตรียมคนและสังคมให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ (อรทัย อ่อนคำ, 2547 อ้างถึงใน ปิยะมาศ เด็งชู, 2552), หน้า 48

การพัฒนาคนให้มีประสิทธิภาพนั้น แนวคิดสำคัญประการหนึ่งคือ ความมุ่งหวังที่จะให้บุคคลเป็นผู้มีความสามารถในการคิด เพื่อนำความรู้ความเข้าใจไปใช้ในการคิดแก้ปัญหา หรือสร้างสรรค์ชีวิตให้อยู่ได้อย่างมีความสุข การคิดและกระบวนการคิดจึงเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งในการพัฒนามนุษย์ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง การพัฒนาความสามารถในการคิดเป็นเรื่องสำคัญของการจัดการศึกษาในปัจจุบัน เพราะความสามารถในการคิดจะช่วยให้บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มีความมุ่งหมายและหลักการสำคัญประการหนึ่งคือ การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ปลูกฝังการใฝ่รู้ การเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแนวการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 6 ว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้คู่คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

และกล่าวถึงการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกพัฒนากระบวนการ การคิดตาม มาตรา 24 ระบุว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัด กระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ การ ประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันแก้ไขปัญหา กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถ พัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ จากข้อกำหนดตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียน คิดเป็นโดยเรียนรู้จากประสบการณ์จริง เน้นการลงมือปฏิบัติจริง และสามารถนำทักษะกระบวนการ คิดไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 มี หลักการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีจุดหมาย ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการ สื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต อีกทั้งมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มี คุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด มีสมรรถนะสำคัญคือ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการ คิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการ ใช้เทคโนโลยี จะเห็นได้ว่าเป้าหมายของการปฏิรูปการศึกษา มุ่งพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เกิดพัฒนาการ ที่สมบูรณ์และสมดุลทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา มีความรู้คุณธรรมจริยธรรมและวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขได้นั้น ควรกำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ เพื่อมุ่งปลูกฝังปัญญา พัฒนาความคิดของผู้เรียนให้มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมี วิจารณญาณ เป็นทักษะการคิดพิจารณาเลือกรับข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมมีประโยชน์ในการดำเนิน ชีวิตในสังคม การคิดวิจารณญาณเป็นจุดมุ่งหมายหรือพฤติกรรมที่คาดหวังด้านหนึ่งที่มีพัฒนาตัว บุคคล โดยเป็นการคิดที่ได้ประเมินอย่างรอบคอบต่อข้ออ้างและหลักฐาน เพื่อนำไปสู่ข้อสรุปที่เป็นไป อย่างแท้จริง ตลอดจนการพิจารณาองค์ประกอบทั้งหมด และใช้กระบวนการทางตรรกศาสตร์ได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม (Good.1973 อ้างถึงใน ปิยะมาศ เติงชู.2552)

การคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นการคิดที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม เนื่องจากการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นทักษะสำคัญของการแก้ปัญหาและการแก้ปัญหาส่วนใหญ่จะ ต้องใช้การคิดอย่างมีวิจารณญาณ หรือเป็นกลไกสำคัญที่ใช้ในการเรียนรู้และแยกแยะสิ่งที่ดีและไม่ดี ซึ่งการคิดอย่างมีวิจารณญาณเป็นสมรรถภาพทางสมอง ที่เป็นการผสมผสานระหว่างองค์ประกอบที่ มีมิติตามแนวคิดของกลุ่มจิตมิติ ดังที่กิลฟอร์ด (อ้างถึงใน ทศน์วรรณ ประจันตะเสน. ๒๕๕๑) อธิบาย ว่าเมื่อบุคคลพบกับปัญหาสิ่งแวดล้อม บุคคลจะทำความรู้จักกับสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างปัญหา และสภาพที่ก่อให้เกิดปัญหา โดยการแปลงรูปให้เข้ากับความรู้ที่มีอยู่ในส่วนของความจำ ซึ่งบางครั้ง อาจมีการแก้ไขข้อมูลก่อนที่จะประเมินกลั่นกรองเพื่อแยกประเภทข้อมูลที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้อง กับปัญหาและหาทางออกของปัญหา เพราะในปัญหาหนึ่งอาจมีทางออกหลายทาง การคิดอย่างมี วิจารณญาณเป็นส่วนหนึ่งที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในอนาคตของนักเรียนและเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่ควร

ส่งเสริมให้เกิดขึ้นในเด็กไทย การคิดเป็นทักษะไม่ใช่พรสวรรค์ เพราะสามารถฝึกฝนได้ กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ใช้เพื่อการตัดสินใจอย่างถูกต้องภายใต้การพิจารณา การไตร่ตรองอย่างรอบคอบ การมีเหตุผลและกระบวนการคิดสร้างสรรค์ใช้เพื่อการริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ โดยการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องผู้สอนต้องมีแนวทางที่ชัดเจนในการปฏิบัติจึงจะได้ผลการเรียนรู้ที่ผ่านมามุ่งเน้นเพียงแต่ให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาที่กำหนดไว้ให้ทันเวลา นักเรียนใช้วิธีการจดจำเนื้อหาต่างๆ ที่ครูสอนให้ได้มากที่สุด เพื่อจะสอบให้ได้ตามเกณฑ์วัดผล วิธีการสอนแบบนี้ครูเป็นผู้นำความรู้มาให้เป็นส่วนใหญ่ โดยมีได้ปลูกฝังให้เด็กใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลด้วยตนเองหรือรู้จักวิธีแสวงหาความรู้ได้เอง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่สำคัญของโรงเรียนและครูผู้สอนที่จะจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนมีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อที่จะนำไปประยุกต์ในสถานการณ์ปัจจุบันได้

โบโน (Edward De Bono. 1992 อ้างถึงใน นารี เจนสาริกร, 2548), หน้า 50 ได้เสนอแนวคิดโดยใช้ชื่อว่า แนวคิดหมวกคิดหกใบเพื่อเป็นแนวทางส่งเสริมให้บุคคลไม่ยึดติดกับการคิดแบบใดแบบหนึ่ง แต่จะช่วยให้รู้จักคิดอย่างรอบคอบ คือ สามารถที่จะคิดได้หลายแบบในสถานการณ์หนึ่งๆ เพื่อให้สามารถหาทางแก้ไขได้อย่างชัดเจน โดยใช้สีหมวกเป็นสัญลักษณ์ของลักษณะการคิดในแต่ละแบบ ซึ่งการเปลี่ยนวิธีคิดไม่ได้เป็นการเอาหัวของคนอื่นมาใส่แทน แต่เป็นการเปลี่ยนหมวกในแต่ละสีตามกาลเทศะ ซึ่งการคิดแบบนี้เป็นการคิดรอบด้าน คิดทุกแง่มุม มองทั้งด้านบวก ด้านลบ ด้านสร้างสรรค์ ด้านอารมณ์ หรือด้านเหตุผลได้อย่างสะดวก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของผู้ที่ทำการวิจัยหลายท่านที่ใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกคิดหกใบเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เช่น สุทธาทิพย์ จันทิมากร (2553) เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสังคมศึกษาและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ ปิยะมาศ เตังชู (2552) เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดหมวกคิดหกใบเพื่อพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นารี เจนสาริกร (2548) เรื่อง ผลการสอนโดยใช้กิจกรรมหมวกคิดหกใบของเดอ โบโน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ยุวดี สมศรี (2551) เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคหมวกหกใบ ซึ่งผลการวิจัยของแต่ละท่านแสดงให้เห็นถึงว่าการใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดของนักเรียนซึ่งอาจจะเป็นการคิดวิเคราะห์หรือคิดวิจารณ์ ได้ดี

ยุคปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์อันเกิดจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการการสื่อสาร การคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ มีผลทำให้ความรู้ใหม่ ๆ จากสื่อต่าง ๆ เข้ามามีบทบาท ต่อคนไทยเป็นอย่างมาก ทำให้วิถีชีวิตอันเรียบง่ายของคนในสังคมไทยเปลี่ยนไปยากต่อการปรับตัวให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปัญหาหลายประการที่มีผลกระทบต่องานดำเนินชีวิต

ของคนในสังคมไทย คนในสังคมไทยจะมีความสุขอย่างแท้จริงได้ต้องดำเนินชีวิตถูกต้อง ดีงาม คือ ต้องปฏิบัติ ถูกต้องต่อชีวิตตนเอง ต่อผู้อื่นต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งต่อเทคโนโลยีต่างๆ การดำเนินชีวิตในแง่หนึ่งก็คือการประกอบกิจกรรมหรือการกระทำการงานต่าง ๆ โดยเคลื่อนไหวแสดงออกเป็นพฤติกรรมทางกายบ้าง ทางวาจาบ้าง ทางใจบ้าง เรียกว่าทำ ทำ พุด คิด การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องได้ผลดีก็คือการรู้จักทำ รู้จักพุด รู้จักคิด หรือที่ เรียกว่าทำเป็นพุดเป็น และคิดเป็น ในบรรดาการกระทำการงานต่าง ๆ การรู้จักคิดหรือ คิดเป็นถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการรู้จักดำเนินชีวิต

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives)

1. เพื่อศึกษาหลักคำสอนเรื่องศึกษาโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาท
2. เพื่อศึกษาการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน
3. เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทกับการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน

3. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาโยนิโสมนสิการในพุทธศาสนาเถรวาท
2. ศึกษาการคิดแบบมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ดเดอโบโน
3. ศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธศาสนาและเถรวาทกับ
4. การคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอโบโน

4. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1. โยนิโสมนสิการ หมายถึง การคิดเป็น เป็นความสามารถที่บุคคลรู้จักมองรู้จักพิจารณาสิ่งทั้งหลายตามสภาวะโดยวิวิธิตาเหตุปัจจัย สืบค้นจากต้นเหตุตลอดทางจนถึงผลสุดท้ายที่เกิดขึ้น แยกแยะเรื่องออกให้เห็นตามสภาวะที่เป็นจริง คิดตามความสัมพันธ์ที่สืบทอดจากเหตุโดยไม่เอาความรู้สึกอุปาทานของตนเองเข้าไปจับหรือเคลือบคลุม บุคคลนั้นจะสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ด้วยวิธีการแห่งปัญญา

2. การคิดอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง ความสามารถในการการคิดพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบเกี่ยวกับข้อมูล หรือสถานการณ์ที่เป็นปัญหา โดยการเชื่อมโยงความรู้ ความคิด

ประสบการณ์หลากหลายด้าน รวบรวมเป็นข้อมูลในการพิจารณาทางเลือกหรือเพื่อแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล

3. พุทธปรัชญา หมายถึงหลักคำสอนเกี่ยวกับความจริง (สัทธรรม/สัจธรรม) และหลักปฏิบัติ (จริยธรรม) ที่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ที่นำมาศึกษาวิเคราะห์ด้วยเหตุผลอธิบายตามวิธีการของปรัชญา

4. การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ หมายถึง การศึกษาพิจารณาเปรียบเทียบความคิดรูปแบบของการเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธศาสนาและเถรวาทกับการคิดอย่างมีวิจาร์ณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอโบโน

5. ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเอกสาร (Objectives Research) ซึ่งเน้นการวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก เพื่อศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทและการคิดอย่างมีวิจาร์ณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการวิจัยมีดังนี้

5.1 สํารวจข้อมูลจากเอกสารปฐมภูมิ (Primary Sources) คือ คัมภีร์พระไตรปิฎกพร้อมคัมภีร์อื่นๆ ทางพระพุทธศาสนาเถรวาท

5.2 รวบรวมข้อมูลจากเอกสารทุติยภูมิ (Secondary Sources) คือ ตำรา หนังสือ งานวิจัยวิทยานิพนธ์ เอกสาร งานเขียนที่เกี่ยวข้องทั่วไป แหล่งข้อมูลที่สำคัญ คือ หอสมุดแห่งชาติ, หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, หอสมุดคณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, หอสมุดบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, หอสมุดมหาวิทยาลัยขอนแก่น หอสมุดคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

5.3 รวบรวมและศึกษาข้อมูลจากเอกสารต่างๆ ทั้งปฐมภูมิและทุติยภูมิดังกล่าวข้างต้นที่เกี่ยวข้องกับหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาท

5.4 ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการคิดอย่างมีวิจาร์ณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอโบโน

5.5 ศึกษาประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทกับการคิดอย่างมีวิจาร์ณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอโบโน

5.6 เรียบเรียงข้อมูลและนำเสนอผลการวิจัย

6. ผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่า ความหมาย โยนิโสมนสิการในพุทธศาสนาเถรวาท คือการทำในใจให้แยบคาย เป็นการคิด คำนึง นึกถึง ใส่ใจ พิจารณา เมื่อรวมเข้าเป็นโยนิโสมนสิการ เป็นการฝึก ใช้

ความคิด ให้รู้จักคิดอย่างถูกวิธี คิดอย่างมีระเบียบรู้จักคิดวิเคราะห์ที่ไม่มองเห็นสิ่งต่างๆ อย่างตื้นผิวเผิน เป็นขั้นสำคัญในการสร้างปัญญาที่บริสุทธิ์ เป็นอิสระทำให้ทุกคนช่วยตนเองได้ และนำไปสู่จุดมุ่งหมายของพุทธธรรมอย่างถ่องแท้ขอบเขตของโยนิโสมนสิการ ก็น่าจะกว้าง ครอบคลุมตั้งแต่ความคิดในแนวทางของศีลธรรมการคิดตามหลักความดีงามและหลัก ความจริงต่างๆ ที่ตนได้ศึกษาหรือรับการอบรมสั่งสอนมา ความรู้ความเข้าใจดีอยู่แล้ว เช่น คิดในทางที่จะเป็นมิตรคิดรัก คิดปรารถนาดีมีเมตตา คิดที่จะให้หรือช่วยเหลือเกื้อกูล คิดในทางที่จะเข้มแข็ง ทำการจริงจังไม่ ย่อท้อ เป็นต้น ซึ่งไม่ต้องใช้ปัญญาลึกซึ้งอะไร ตลอดขึ้นไปจนถึงการคิดแยกแยะองค์ประกอบและสืบสาวหาสาเหตุปัจจัยที่ต้องใช้ ปัญญาละเอียดประณีต

โยนิโสมนสิการเป็นบุพนิมิตให้กับมองปัญหานั้นด้วยความมั่นใจได้โดยปราศจากความกังวลใดๆทั้งสิ้น ความหมายโยนิโสมนสิการในคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาที่หลากหลายนั้น จะช่วยให้เข้าใจรากศัพท์ บริบท สารบบการตีความได้อย่างถูกต้องตามหลักเนติปริกม อันเป็นประโยชน์ต่อการนำไปศึกษาโยนิโสมนสิการในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ซึ่งในทางพระพุทธศาสนาถือว่าปัญญาเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด โดยหลักคำสอนทั้งหมดล้วนดำเนินไปสู่เป้าหมายสุดท้าย คือปัญญาทั้งสิ้น ดังนั้นการที่เข้าถึงปัญญาได้นั้นจะต้องอาศัยวิถีชีวิตที่ถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์นั้นคือวิถีคิดแบบโยนิโสมนสิการ

โยนิโสมนสิการแบบต่างๆ สรุปได้เป็น ๒ คือ โยนิโสมนสิการเพื่อความรู้ตามสภาวะ ซึ่งมีลักษณะที่แน่นอนเป็นอย่างเดียว และโยนิโสมนสิการเพื่อเสริมสร้างกุศลธรรม ซึ่งมีลักษณะแผกผันไปได้หลากหลายนั้น มีจุดแยกอยู่ที่ขณะตั้งต้นความคิด และสติอาจมีบทบาทสำคัญในการเลือกทางแยกที่จุดตั้งระหว่างโยนิโสมนสิการแบบต่างๆนี้ เช่นเดียวกับที่สติสามารถเลือกระหว่างโยนิโสมนสิการกับโยนิโสมนสิการ อนึ่ง พึงทราบว่ามีโยนิโสมนสิการแบบต่าง ๆ ถึงจะมีมากอย่างไร ก็สรุปลงได้เป็น 2 ประเภทเท่านั้น คือ

1. โยนิโสมนสิการประเภทพัฒนาปัญญาโดยตรง มุ่งให้เกิดความรู้เข้าใจตามเป็นจริงตรงตามสภาวะแท้ๆ เน้นที่การ ขจัดอวิชชา เป็นเครื่องนำไปสู่โลกุตระสัมมาทิฐิอาจเรียกว่า โยนิโสมนสิการระดับสังขธรรม
2. โยนิโสมนสิการประเภทสร้างเสริมคุณภาพจิต มุ่งปลูกฝังให้เกิดคุณธรรมหรือกุศลธรรมต่างๆ เน้นที่การสกัดหรือข่มตัณหา เป็นเครื่องนำไปสู่โลกียสัมมาทิฐิ อาจเรียกว่า โยนิโสมนสิการระดับจริยธรรม วิถีโยนิโสมนสิการต่อไปนี้ บางอย่างใช้ประโยชน์ประเภทเดียว บางอย่างใช้ประโยชน์ได้ทั้งสองประเภท ในที่นี้จะยังไม่แยกกลุ่มไว้ จะยกมาแสดงทีละอย่างตามลำดับที่เห็นสมควร และชี้แจงประโยชน์เป็นข้อๆไปหรือให้ผู้อ่านพิจารณาตนเอง ซึ่งก็จะแยกได้โดยไมยาก

โยนิโสมนสิการนั้นมีลักษณะให้อุตสาหะมีความพยายามความเพียรมีความเหมือนกับแนวคิดเฮ็ดเวิร์ด เดอ โบโน คือการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และช่วยในการจัดระบบความคิด ช่วยลดระยะเวลาในการระดมความคิด

สามารถพัฒนาได้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้ที่ได้รับการพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณ จะเป็นผู้ที่มีทักษะในการแก้ไขปัญหา มีเหตุผล ซึ่งผู้สอนควรจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างเหมาะสม โยนิโสมนสิการมีลักษณะอุตสาหกรรม พยายามและมีลักษณะจะถือเอาให้ได้ ส่วนปัญญานั้นมีลักษณะตัดให้ขาดอุปมาเปรียบเหมือนการ เกี่ยวข้าว มือข้างหนึ่งรวบรวงข้าวถือไว้ มือข้างหนึ่งถือเคียวเกี่ยวรวงข้าวตัดกระชากให้ขาด ฉะนั้น โยนิโสมนสิการมีลักษณะถือเอาคือเป็นการจัดระเบียบความคิดให้เป็นระบบและใช้ปัญญาตัดให้ขาด ตกลงใจ แก้ไขปัญหาที่ประสบให้เด็ดขาดแน่นอนลงไป

การศึกษาการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน กล่าวถึงพฤติกรรมของ บุคคลที่มีการคิดอย่างมีวิจารณญาณสรุปได้ดังนี้ คือด้านการแสดงออกพูด เขียน หรือสื่อความ หมายความว่าเข้าใจโดยสื่อความหมายชัดเจนกำหนดประเด็นปัญหาที่แน่นอนโดยพิจารณาสถานการณ์ รวมทั้งหมดเป็นผู้ที่มีความรู้ทันสมัยอยู่เสมอนอกจากนั้น ลักษณะของผู้ที่มีความคิดวิจารณ์ญาณ สามารถพิจารณาตัดสินข้อความหรือเหตุผลต่างๆ ได้ดี เช่น

- 1) ตัดสินข้อความที่คลุมเครือในความหมายที่แตกต่างกัน
- 2) ตัดสินข้อความที่ขัดแย้งซึ่งกันและกันได้เพื่อประโยชน์ในการตัดข้อความที่ขัดแย้งออก
- 3) ตัดสินข้อความได้ว่ามีข้อมูลเพียงพอหรือไม่
- 4) ตัดสินข้อสรุปตามที่มีข้อมูลที่สนับสนุนได้
- 5) ตัดสินข้อความที่เป็นหลักการจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้
- 6) ตัดสินข้อความว่าน่าเชื่อถือเพียงใด
- 7) ตัดสินเหตุผลในการสรุปได้
- 8) ตัดสินว่ามีการกำหนดปัญหาแล้วหรือยัง
- 9) ตัดสินข้อความที่เป็นข้อตกลงเบื้องต้น
- 10) พิจารณาวามีค่านิยมเพียงพอหรือยัง
- 11) พิจารณาข้อความที่กระทำโดยผู้เชี่ยวชาญว่าเป็นที่ยอมรับหรือไม่

โยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน คือ ต้องมีความรู้จักคิด คิดถูกวิธี คิดอย่างเป็นระบบ โยนิโสมนสิการมีลักษณะถือเอาคือเป็นการ จัดระเบียบความคิดให้เป็นระบบและใช้ปัญญาตัดให้ขาด ตกลงใจ แก้ไขปัญหาที่ประสบให้เด็ดขาด แน่นอนลงไปก็มีความเหมือนกับแนวความคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน คือ การคิดอย่าง เป็นระบบ คิดอย่างมีเหตุผลก่อนจะลงมือปฏิบัติ

การคิดอย่างมีวิจารณญาณ คือ สามารถจัดระบบข้อมูล เพื่อให้การคิดเป็นระบบมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังฝึกให้เป็นผู้ที่มีเหตุผลรู้จักเลือกแหล่งข้อมูลและสามารถแยกแยะระหว่างข้อเท็จจริงกับข้อคิดเห็น อีกทั้งยัง เป็นการส่งเสริมทักษะด้านการประเมินด้วย

การคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ เป็นวิธีการคิดที่มุ่งเน้น การคิดที่หลากหลายแง่มุมและรอบด้าน โดยจัดระบบวิธีคิดเป็นขั้นตอนเพื่อความสะดวกในการรวบรวมความคิด โดยใช้สีของหมวกเป็นตัวแทนในการคิดแต่ละด้าน การฝึกคิดตามสัญลักษณ์สีของหมวกสรุปได้ว่าเทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ เป็นการกำหนดบทบาทในการคิดเพื่อลดความสับสนโดยใช้สีเป็นตัวแทนในการคิดซึ่งมีความหมายในแต่ละสี ได้แก่ หมวกสีขาว การคิดด้านข้อมูล ที่เป็นความจริง อาจเป็นตัวเลข สถิติ หมวกสีแดง การคิดด้านอารมณ์ ความรู้สึก หมวกสีดำ การคิดด้านลบสิ่งที่เป็นอันตราย ข้อบกพร่อง หมวกสีเหลือง การคิดด้านบวก ความดีงาม ประโยชน์ ข้อดี หมวกสีเขียวการคิดริเริ่ม มุมมองใหม่ สิ่งแปลกใหม่ หมวกสีฟ้า การควบคุมการคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยต่อการเรียนรู้และการใช้ และกระตุ้นความสนใจได้ดี การใช้หมวกจริงหรือ ภาพหมวกและสีอื่นต่าง ๆ มีส่วนช่วยอย่างมาก
2. ทำให้เหลือเวลาสำหรับสร้างสรรค์อย่างแท้จริง
3. ยินยอมให้แสดงออกในที่ประชุมได้อย่างถูกต้องเปิดเผยซึ่งความรู้สึกหรือสัญชาตญาณ โดยไม่ต้องเกรงใจว่าจะไม่เหมาะสมแต่อย่างใด
4. ทำให้สามารถคิดแบบใดแบบหนึ่งได้อย่างเต็มที่โดยไม่สับสนปนเปกับความคิดหมวกสอนในเวลาเดียวกัน
5. ทำให้สามารถเปลี่ยนแบบความคิดได้ง่ายและตรงไปตรงมาโดยไม่ล่วงเกินใครด้วยการเปลี่ยนสีหมวก
6. ทำให้ผลรวมระดมความคิดทุกคน สามารถใช้หมวกแต่ละสีได้ครบทุกสีแทนที่จะคิดแต่เพียงสีเดียวด้านเดียวตามปกติ
7. เป็นการแยกทิวทัศน์ออกไป แล้วปล่อยความคิดใหม่อิสระภาพทางความคิดได้อย่างเต็มที่
8. ทำให้สามารถจัดลำดับการระดมความคิดให้เหมาะสมที่สุดกับหัวข้อ
9. ป้องกันมิให้เกิดการโต้เถียงกันไปมาในที่ประชุมเพื่อฝ่ายต่าง ๆ จะได้สามารถร่วมกันคิดอย่างสร้างสรรค์
10. ทำให้การประชุมสามารถผลิตผลงานออกมาดีขึ้น

โยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทกับการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน

ได้อธิบายความหมายและสรุปใจความว่า การใช้ความคิดให้ถูกวิธี ความรู้จักคิด คิดเป็น หรือคิดอย่างมีระบบ หมายถึง การรู้จักมอง รู้จักพิจารณาสิ่งทั้งหลาย โดยมองตามทีสิ่งนั้นๆมันเป็นของ มัน และโดยวิธีคิดหาเหตุผลสืบค้นถึงต้นเค้า สืบสาวให้ตลอดสาย แยกแยะออกวิเคราะห์ด้วยปัญญา

ที่คิดเป็นระเบียบและโดยอุบายวิธีให้เห็นสิ่งนั้นๆหรือปัญญานั้นๆ ตามสภาวะ และตามความสัมพันธ์ สืบทอดแห่งเหตุปัจจัย เป็นมูลรากของกุศลธรรมทั้งหมด เป็นองค์ประกอบภายในที่เป็นไปเพื่อ ประโยชน์ยิ่งใหญ่ เป็นตัวนำแห่งการเกิดขึ้นของอริยอัษฎางคิกรมรรค เป็นเหตุให้สัมมาทิฐิที่ยังไม่เกิด ได้เกิดขึ้น หรือให้สัมมาทิฐิที่เกิดขึ้นแล้วเจริญยิ่งขึ้นพฤติกรรมของมนสิการ หมายความว่า มีการงาน ขึ้นที่จิต มนสิ นี่คือ “ที่จิต หรือ ในจิตวิญญาณ ในจิตในใจ” การะก็คือมันได้เกิดการทำงาน มันได้เกิด การปฏิบัติเปลี่ยนแปลงขึ้นในจิตแล้ว “มนสิการ” นี้ในพระไตรปิฎก เล่ม 24 ข้อ 61 และ 62 พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อวิชาสูตรและตันหาสูตรว่า “อาหารของ การทำไว้ในใจ โดยแบบคาย คือ ศรัทธา อาหารของศรัทธาคือ การได้ฟังลัทธิธรรม และอาหารของ การฟังลัทธิธรรม คือ การคบสัตบุรุษ ดังนั้น การคบสัตบุรุษที่บริบูรณ์ ย่อมยังการฟังลัทธิธรรมให้บริบูรณ์ การฟังลัทธิธรรมที่บริบูรณ์ ย่อมยัง ศรัทธา ให้บริบูรณ์ ศรัทธาที่บริบูรณ์ย่อมยัง การทำไว้ในใจโดยแบบคายให้บริบูรณ์ เพราะฉะนั้น คนที่ “ทำใจในใจ” หรือ “การทำไว้ในใจ”โดยภาษา เพียงตรรกะ “ทำใจในใจ” โดยเข้าใจว่าวิธีการ ก็คือ ไปนั่งสะกดจิต ไปนั่งสมาธิแบบภาซี เสร็จแล้วก็ไปคิด พอเข้าไปอยู่ในภวังค์ เป็นฌานแบบภาซี เข้าไปอยู่ภวังค์ แล้วก็ พยายามที่จะมีสติ พยายามที่จะใช้ความนึกคิดอยู่ในภวังค์นั้น เมื่อขบคิดได้แล้ว ก็ถือว่า มีปัญญานั่นแบบคาย ที่จริง นั่นเป็นเพียง ความนึกคิดในภวังค์นะ ขบคิดขบคิดอยู่ในภพ เหมือน กับเรานั่งขบคิด คอนเซนเทรต ใช้สมาธิ ที่นั่งเพ่ง การขบคิดเฉยๆ แค่นี้ มันไม่ใช่มนสิการ มันเป็นการ คิด มันเป็นเพียง การเกิดผล ของความนึกคิด เท่านั้น มันไม่ใช่ ลักษณะของ “มนสิการ” ที่แท้จริง

ถ้าบุคคลทั้งหลายมี โยนิโสมนสิการ อันหมายถึงการที่บุคคลรู้พิจารณา ใคร่ครวญ ไตร่ตรอง ให้รู้ถึงต้นเค้าสาเหตุที่แน่ชัด บุคคลก็สามารถที่จะรู้ว่าความเป็นจริงเป็นเช่นไร เมื่อรู้ก็ทำให้มีการปฏิบัติ ที่ถูกต้อง เช่นเดียวกับการที่บุคคลละเมิด อินทริยสังวรศีล ก็เพราะละเลยต่อการมีโยนิโสมนสิการ เพราะไม่รู้จักพิจารณา ใคร่ครวญ ถึงได้ไม่เห็นความเป็นจริงแล้วหลง กระทำผิดคือการละเมิด อินทริยสังวรศีล แต่ถ้าบุคคลมีโยนิโสมนสิการ พิจารณาโดยแบบคาย เห็นตามความจริงเสีย ก็สามารถ ที่จะละสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายได้

ปรัชญาสายตะวันตกทุกสำนักมีฐานกำเนิดมาจากศาสนาและเป้าหมายสูงสุดรวมทั้งวิธีการ เพื่อบรรลุเป้าหมายสูงสุดตามทฤษฎีของแต่ละศาสนานั้นถือว่าเป็นหลักปรัชญาของศาสนานั้นๆ พุทธ ปรัชญาเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตโดยตรงของคนที่เกิดมาบนโลก จะปฏิเสธมิได้ว่าไม่เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ เลย เช่น เรื่องอริยสัจ 4 ที่บอกถึงความจริงของชีวิต วิธีการคิดและการปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหาชีวิตอย่างเป็นระบบแบบวิทยาศาสตร์ กฎไตรลักษณ์ ที่บอกถึงสรรพสิ่งเป็นไปตามกฎธรรมชาติไม่มีผู้บงการ บัญชา ครั้นตระหนักถึงกฎธรรมดาย่อมสามารถควบคุมจิตใจตนเองได้และกฎแห่งกรรมที่สอนให้ มนุษย์รับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนกระทำลงไปไม่ว่าดีหรือชั่ว ประการสำคัญที่สุด พุทธปรัชญา กระตุ้นให้ มนุษย์แสวงหาความรู้สัจธรรมด้วยความพยายามของตนเอง ไม่ให้พึ่งอำนาจเหนือธรรมชาติไม่ให้กราบ ไหว้วิงวอนโดยที่ตัวเองมีได้ลงมือกระทำ ถ้ามนุษย์พยายามด้วยตนเอง จะถึงที่สุดแห่งทุกข์ประสบ

ความสงบสุขได้แน่นอน พุทธปรัชญาจึงถือว่า เป็นมนุษยนิยมที่เน้นการปฏิบัติเป็นฐาน

พุทธปรัชญาเถรวาทขณะคิดพิจารณาอารมณ์หรือเรื่องราวที่เก็บเข้ามาภายในตน ข้อที่น่าสังเกตอย่างหนึ่งของการรับรู้ด้วย โยนิโสมนสิการคือ รับรู้เพียงเพื่อเป็นความรู้และเป็นข้อมูลสำหรับสติเพื่อจะเอาไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตและทากิจต่างๆ โยนิโสมนสิการจะช่วยแบ่งเบาแก้ทุกข์ปัญหาให้ลดลงและทำให้เกิดคุณภาพทางอารมณ์อย่างใหม่ขึ้นทดแทน ส่วนการคิดอย่างมีวิจยารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน เป็นเทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบเป็นวิธีที่ง่าย เป็นการคิดอย่างรอบด้านเวลาหนึ่งๆได้เต็มที่ ลดอัตราการยึดติดและเชื่อมั่นในความคิดของตนเป็นใหญ่ สามารถให้คนที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันคิดไปพร้อมๆ กันได้ และเป็นการสร้างกฎระเบียบในการใช้ความคิดร่วมกันระหว่างคนหลายคนกรรมนั้น เมื่อจำแนก ตามคุณภาพ หรือตามธรรมชาติที่เป็นมูลเหตุแบ่งได้ 2 อย่างคือ

อกุศลกรรม กรรมที่เป็นอกุศล การกระทำที่ไม่ดี กรรมชั่ว หมายถึงการกระทำที่เกิดจากอกุศลมูล คือ โลภะ โทสะ หรือโมหะ

กุศลกรรม กรรมที่เป็นกุศล การกระทำที่ดี หรือกรรมดี หมายถึงการกระทำที่เกิดจากกุศลมูล คือ อโลภะ อโทสะ หรืออโมหะ

ถ้าจำแนกตามทวารคือทางที่ทำความกรรม หรือทางแสดงออกของกรรม จัดเป็น 3 คือ

1. กายกรรม กรรมทำด้วยกาย หรือการกระทำทางกาย
2. วาจกรรม กรรมทำด้วยวาจา หรือการกระทำทางวาจา
3. มโนกรรม กรรมทำด้วยใจ หรือการกระทำทางใจ

7. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

7.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

เรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทเป็นหลักธรรมอันที่มีความสำคัญ ที่รัฐบาลควรส่งเสริมให้ทุกคนได้ปฏิบัติซึ่งในพุทธปรัชญาเถรวาทตั้งแต่ยุคเก่ายุคพระไตรปิฎกก็ได้ให้ความสำคัญอย่างมาก บุคคลที่มีหลักเรื่องโยนิโสมนสิการก็จัดเป็นคนดี มีความเป็นระบบระเบียบ รู้จักคิด รู้จักวิธีกำจัดความทุกข์ทั้งหลายให้ผ่อนคลายลง และเมื่อคนที่ได้ทราบเกี่ยวกับเรื่องโยนิโสมนสิการมาพอสมควรแล้วบุคคลนั้นก็สมารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ส่วนบุคคลที่ยังไม่เคยทราบเรื่องเกี่ยวกับโยนิโสมนสิการนั้นก็อยากให้ศึกษาหลักธรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถช่วยเหลือสงเคราะห์ผู้อื่นให้รู้จักนำหลักธรรมไปใช้ อีกประการหนึ่งที่สมควรส่งเสริมให้ทุกคนได้ปฏิบัติอย่างแพร่หลายกว้างขวางออกไป

เมื่อส่งเสริมให้กว้างออกไปในระดับประเทศแต่ละประเทศหรือในระดับโลก โดยส่งเสริมให้ทุกคนในโลกมีหลักธรรมเรื่องโยนิโสมนสิการเพื่อนำมาดำเนินชีวิตจะได้มีความสุขมีความร่มเย็น มี

ปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่สร้างปัญหาให้กัน ไม่ก่อสงครามระหว่างกัน เพราะมีหลักธรรมในตัวเอง

7.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

ในการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน ในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบที่มีความกว้างขวางมากจึงไม่สามารถที่จะศึกษาในรายละเอียดครบทุกประเด็น ฉะนั้น ยังมีบางประเด็นที่เป็นปัญหาที่ควรนำมาศึกษาต่อจากงานศึกษาวิจัยนี้คือ

วิเคราะห์เรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทและการคิดแบบวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน

ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบการเกิดของโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทและ การเกิดแบบวิจารณญาณของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน

ศึกษาหลักธรรมเรื่องโยนิโสมนสิการในพุทธปรัชญาเถรวาทและการคิดแบบหมวกหกใบของเอ็ดเวิร์ด เดอ โบโน

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

มหามกุฏราชวิทยาลัย, มูลนิธิ. (2552). พระไตรปิฎกและอรรถกถา ฉบับของมหามกุฏราชวิทยาลัย

ในพระบรมราชูปถัมภ์ ชุด 91 เล่ม, เล่มที่ 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,12,17,18,19,24,37.

พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : มหามกุฏราชวิทยาลัย.

คชาภรณ์ คลังชำนาญ. (2557). ผลการสอนคิดโดยใช้เทคนิคหมวกหกใบด้วยวิธีการสอนต่างกันว่า

มีต่อการคิดวิจารณญาณของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหา

บัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชอบกิจ กนกหงส์. (2557). การสร้างแบบสอวัตการคิดอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวัดและประเมิน

ผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ทิตนา แคมมณี. (2545). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทัศนวรรณ ประจันตะเสน. (2551). ผลการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญา

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- นารี เจนสาริก.** (2548). ผลการสอนโดยใช้กิจกรรมหมวกหกใบของเดอโบโนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาและความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ยุวดี สมศรี.** (2551). การพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคหมวกหกใบ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ราชน มีศรี.** (2544). การพัฒนาทักษะการคิดด้วยเทคนิคหมวกเพื่อการคิด 6 ใบ: แนวคิดของเดอ โบโน. อ้างถึงใน พิมพ์นธ์ เดชะคุปต์. 2544. การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดวิธีการและเทคนิคการสอน 2. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- วิริยา วิริยารัมภะ.** (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ และวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมันตา วีรกุล.** (2557). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านวรรณคดีไทยอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดหมวกหกใบกับวิธีการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมชาย รัตนทองคำ.** (2545). การพัฒนารูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักศึกษากายภาพบำบัด มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุทธาทิพย์ จันทิมางกูร.** (2553). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสังคมศึกษาและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนันทา สายวงศ์.** (2544). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยการสอนโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและการสอนแบบซินติเคท. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขา จิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพัตรา แยมคลี.** (2548). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏ

ว าร ส าร ๓ ส ง อี ส าน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

พระนคร.

อรุณี รัตนวิจิตร. (2543). ผลของการฝึกการคิดวิจารณ์ญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนท่านางแนววิทยา อำเภอแวงน้อย จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ภาคผนวก

การเตรียมบทความ

1. ส่วนประเภทของบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสาร วารสารวิชาการแสงอีสาน ตีพิมพ์บทความประเภทต่างๆ ดังนี้

1.1 บทความพิเศษ บทความทางวิชาการพิเศษ ที่เสนอเนื้อหาความรู้วิชาการอย่างเข้มข้นและผ่าน การอ่านและพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ มีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักวิชาการในวงการวิชาการ/วิชาชีพ

1.2 บทความทางวิชาการ ที่เสนอเนื้อหาความรู้ วิชาการ มีกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนิสิตนักศึกษาหรือ ประชาชนทั่วไป

1.3 บทความวิจัย (Research Article) ได้แก่รายงานผลงานวิจัยใหม่ที่มีองค์ความรู้อันเป็นประโยชน์ ซึ่ง ไม่เคยตีพิมพ์ในวารสารใดๆมาก่อน

1.4 บทความปริทัศน์ (Review Article) เป็นบทความที่รวบรวมความรู้จาก ตำราหนังสือ และวารสารใหม่หรือจากผลงานและประสบการณ์ของผู้มีพนธ์มาเรียบเรียงขึ้นโดยมีการวิเคราะห์สังเคราะห์วิจารณ์เปรียบเทียบกัน

การส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารวิชาการแสงอีสาน

ส่งบทความทางระบบออนไลน์ esubmit.mbuisc.ac.th

การตรวจสอบบทความและพิสูจน์อักษร

ผู้พิมพ์ควรตระหนักถึงความสำคัญในการเตรียมบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบของบทความที่วารสาร กำหนด ตลอดจนตรวจสอบความถูกต้องแน่นอน พร้อมทั้งพิสูจน์อักษรก่อนที่จะส่งบทความนี้ให้กับบรรณาธิการ การเตรียมบทความให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของวารสารจะทำให้การพิจารณาตีพิมพ์มีความรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และทาง กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่พิจารณาบทความจนกว่าจะได้แก้ไขให้ถูก ต้องตามข้อกำหนดของวารสาร

2. การเตรียมบทความ

บทความต้องเป็นตัวพิมพ์ดีด โดยใช้ชุดแบบอักษร (font) ชนิดไทยสารบรรณ (TH Sarabun PSK) ขนาด อักษร 16 จัดกั้นหลังตรง และมีระยะห่างระหว่างบรรทัดหนึ่งช่อง (double spacing) ตลอดเอกสาร พิมพ์หน้าเดียว ลงบนกระดาษพิมพ์สี่ขนาดเอ 4 (A4) พิมพ์ให้ห่างจากขอบกระดาษซ้ายกับด้านบน 1 นิ้วครึ่ง และ ด้านขวา กับ ด้านล่าง 0.5 นิ้ว พร้อมใส่หมายเลขหน้ากำกับทางมุมขวาบนทุกหน้า บทความไม่ควรยาวเกิน 15 หน้ากระดาษพิมพ์สี่ โดยนับรวมภาพประกอบและตาราง

3. การพิจารณาและคัดเลือกบทความ

บทความแต่ละบทความจะได้รับพิจารณาจากคณะกรรมการกลั่นกรองบทความวารสาร (Peer Review) 2 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และได้รับความเห็นชอบจากกองบรรณาธิการก่อนตีพิมพ์ โดยการ พิจารณบทความจะมีรูปแบบที่ผู้พิจารณาบทความไม่ทราบชื่อหรือข้อมูลของผู้เขียนบทความ และผู้เขียนบทความไม่ทราบชื่อผู้พิจารณาบทความ (Double – blind peer review)

4. ส่วนบทคัดย่อ (Abstract)

บทคัดย่อควรมีความยาวไม่เกิน 350 คำ โดยแยกต่างหากจากเนื้อเรื่อง บทความวิจัยและบทความปริทรรศน์ต้องมีบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งบทคัดย่อควรเขียนให้ได้ใจความทั้งหมดของเรื่อง ไม่ต้อง อ้างอิงเอกสาร รูปภาพ หรือตาราง และลักษณะของบทคัดย่อควรประกอบไปด้วย วัตถุประสงค์ (Objective) วิธี การศึกษา (methods) ผลการศึกษา (Results) สรุป (Conclusion) และคำสำคัญ (Key words) ซึ่งควรเรียบเรียง ตามลำดับและแยกหัวข้อให้ชัดเจนดังนี้ - วัตถุประสงค์ควรกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษา - วิธีการศึกษา ควรกล่าวถึงวิธีการค้นคว้าข้อมูลระเบียบวิธีวิจัยที่นำมาศึกษา สถิติที่นำมาใช้ - ผลการศึกษา ควรประกอบด้วยผลที่ได้รับจากการค้นคว้าศึกษาและผลของค่าสถิติ (ในกรณีมีการ วิเคราะห์) - สรุป ควรกล่าวถึงผลสรุปของการค้นคว้า และศึกษา - คำสำคัญ ควรมีคำสำคัญ 3-6 คำ ที่ครอบคลุมชื่อเรื่องที่ศึกษา และจะปรากฏอยู่ในส่วนท้ายของ บทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยต้องจัดเรียงคำสำคัญตามตัวอักษร และคั่นด้วยเครื่องหมายอัฒภาค (;) หรือ (,)

5. ส่วนเนื้อเรื่อง ควรประกอบด้วย

5.1 บทนำ (Introduction) เป็นส่วนกล่าวนำโดยอาศัยการปริทรรศน์ (review) ข้อมูลจากรายงานวิจัย ความรู้และหลักฐานต่างๆจากหนังสือหรือวารสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาและกล่าวถึงเหตุผลหรือความสำคัญ ของปัญหาในการศึกษาครั้งนี้ สมมติฐานของการศึกษา ตลอดจนวัตถุประสงค์ของการศึกษาให้ชัดเจน

5.2 วิธีการศึกษา (methods) กล่าวถึงรายละเอียดของวิธีการศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างใน การศึกษา และวิธีการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งสถิติที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูล

5.3 ผลการศึกษา (Results) เป็นการแสดงผลที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ในข้อ 3.2 ควรจำแนกผล ออกเป็นหมวดหมู่และสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยการบรรยายในเนื้อเรื่องและแสดงรายละเอียด เพิ่มเติมด้วยภาพประกอบ ตาราง กราฟ หรือแผนภูมิ ตามความเหมาะสม

5.4 การอภิปรายผล (Discussion) เป็นการนำข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์ของผู้นิพนธ์นำมา เปรียบเทียบกับผลการวิจัยของผู้อื่น เพื่อให้มีความเข้าใจหรือเกิดความรู้ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนั้น รวมทั้งข้อดี ข้อเสียของวิธีการศึกษา เสนอแนะความคิดเห็นใหม่ๆ ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ เพื่อเป็น แนวทางที่จะนำไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์

5.5 ข้อเสนอแนะ (Suggestion) การแนะแนวการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

5.6 กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgement) (ถ้ามี) เป็นส่วนที่กล่าวขอบคุณต่อองค์กร หน่วยงาน หรือบุคคล ที่ให้ความช่วยเหลือร่วมมือในการวิจัย รวมทั้งแหล่งที่มาของเงินทุนวิจัย และ หมายเลขของทุนวิจัย

5.7 เอกสารอ้างอิง (References) ใช้รูปแบบการอ้างอิงแบบนามปี (APA STYE) เป็นการทำรายการ เอกสารอ้างอิงหรือคำอธิบายเพิ่มเติมที่อยู่ต่อบทความในแต่ละบทความซึ่งมีรูปแบบการเขียนอ้างอิง แตก ต่างกันตามประเภทของเอกสารหรือแหล่งที่ใช้อ้างอิง ดังนี้

การอ้างอิงแบบเชิงอรรถ

1. หนังสือ

1.1 คัมภีร์พระไตรปิฎกหรือหนังสือสำคัญพิมพ์เป็นชุด ให้อ้างชื่อย่อคัมภีร์. เล่ม/ข้อ/หน้า. และให้วงเล็บคำว่า (บาลี) ไว้หลังคำย่อในกรณีที่ใช้พระไตรปิฎกฉบับ ภาษาบาลีหรือวงเล็บคำว่า (ไทย) ไว้หลังคำย่อในกรณีที่ใช้พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ตัวอย่างเช่น 1 ขุ.ชา. (บาลี) 27/855/191

หนังสือ ผู้แต่ง, ชื่อเรื่อง, (สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์, ปีที่พิมพ์), หน้า. ตัวอย่างเช่น พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธมฺมจิตฺโต), วิถีบูรณาการพระพุทธศาสนากับศาสตร์สมัยใหม่, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2557), หน้า 15.

ศิริโรจน์ ภาคสุวรรณ และศิริลักษณ์ ไชยรังสี, หลักระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524), หน้า 145-146.

ภาสกร ดอกจันทร์ สุรพล พรหมกุล และสุบัน โยทุม, รัฐศาสตร์เบื้องต้น, (เลย : รุ่งแสงธุรกิจการพิมพ์, 2552), หน้า 80.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และคณะ, ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์, (กรุงเทพมหานคร : สหพรหมการพิมพ์, 2525), หน้า 100.

Venerable Dr. W. Rahula, What the Buddha Taught, (Bangkok : Haw Trai Printing, 2004), p. 69.

วารสารแสงอีสาน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

วารสาร

ผู้เขียน, “ชื่อบทความ”, ชื่อวารสาร, เล่มที่หรือปีที่ (เดือน ปี) : หน้า.

ตัวอย่างเช่น พระครูปริยัติธรรมวงศ์, ดร., “การเปรียบเทียบจริยศาสตร์ในพระพุทธศาสนา เถรวาทกับแนวคิดของเพลโต”, วารสารวิชาการธรรมทรรศน์, ปีที่ 14 ฉบับที่ 3 (พฤศจิกายน 2557-กุมภาพันธ์ 2558) : หน้า 155-158.

Sarah Grace Prescott, “Will Instructors Save Time Using a Specifications Grading System?”, Journal of Microbiology & Biology Education. Vol. 16 No. 2 (December 2015) : p. 298.

วิทยานิพนธ์/ดุษฎีนิพนธ์/สารนิพนธ์/รายงานการวิจัย

ชื่อผู้วิจัย, “ชื่อเรื่อง”, ระดับของงาน, (หน่วยงานที่รับผิดชอบ : มหาวิทยาลัย), ปีที่พิมพ์.

ตัวอย่างเช่น สุภาวดี หาญสุโพธิ์, “การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น”, วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย), 2556.

สุรพล พรหมกุล, “การสร้างสันติสุขในชุมชนโดยใช้กลไกภูมิปัญญาท้องถิ่น : กรณีศึกษาประเพณีบุญหลวง จังหวัดเลย”, รายงานการวิจัย, (วิทยาลัยสงฆ์ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย), 2558.

สัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์, ตำแหน่ง (ถ้ามี), วัน เดือน ปี.

ตัวอย่างเช่น สัมภาษณ์ พระครูสุวิธานพัฒนบัณฑิต, รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขต ขอนแก่น, 10 พฤษภาคม 2556.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง, ชื่อเรื่อง. แหล่งที่มา : [วัน เดือน ปี ที่สืบค้น].

ตัวอย่างเช่น พระธรรมโกศาจารย์ (ศ.ดร.ประยุทธ์มจิตร), ธรรมประกาศโนบาแหล่งที่มา: <http://www.buddhismth.com/index.php?lay=show&ac=article&id=538970572&Ntype=9> [7 กันยายน 2555].

การติดต่อโฆษณาและการสมัครสมาชิกการติดต่อโฆษณา

สำนักงานวารสารวิชาการแสงอีสาน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัยวิทยาเขตอีสาน

บ้านโนนชัย ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000

โทรศัพท์ 043-241495 โทร. 085-4082638, แฟกซ์ 043- 242389

Email: esubmit.mubuis.ac.th, piakealexander@yahoo.com.

กระบวนการพิจารณาบทความของวารสารวิชาการแสงอีสาน

ประชาสัมพันธ์	ส่งจดหมายประชาสัมพันธ์ทุกหน่วยงานในมหาวิทยาลัยสถาบันอุดมศึกษาในประเทศ	7 วัน
รับผลงาน	เจ้าของผลงานส่งผลงานทางวิชาการ/วิจัย มายังกองวารสารเข้าสู่ระบบวารสารออนไลน์ esubmit.mubuis.ac.th.	1 เดือนหลังประชาสัมพันธ์
	เสนอกองบรรณาธิการ	1 วัน
	พิจารณาผู้ทรงคุณวุฒิอ่านผลงานทางวิชาการ/วิจัย	1วัน
	ประสานงานผู้ทรงคุณวุฒิอ่านผลงานทางวาจา	1วัน
	ส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์พิจารณาผลงาน โดยแนบ บทความทางวิชาการ/วิจัย พร้อมลบบรายชื่อผู้เขียนออก 1 ชุด แบบประเมินวารสาร 1 ชุด ใบสำคัญรับเงิน (เพื่อความรวดเร็วในการเบิกจ่าย) 1 ชุด ซองจดหมายตอบกลับ พร้อมติดแสตมป์ 10 บ. 1 ชุด	2 วัน
	ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านประเมินผลงานทางวิชาการ/วิจัย	30 วัน
	ผ่าน (กองบรรณาธิการจัดทำรูปแบบให้เป็นไป ตาม format)	5 วัน
	ผ่านแบบมีเงื่อนไข (ส่งคืนผู้เขียนปรับแก้ไขและตรวจสอบการอ้างอิงตาม APA)	30 วัน
	- ไม่ผ่าน แจ้งผู้เขียนทราบ (Reject)	5 วัน
	ผู้เขียนส่งคืนกองบรรณาธิการ	30 วัน

วารสารแสงอีสาน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัย วิทยาลัย วิทยาลัย

ใบสมัครสมาชิก วารสารวิชาการแสงอีสาน

ชื่อ (Name).....นามสกุล (Surname).....

ที่อยู่ (Address).....

โทรศัพท์ (Telephone).....Email:.....

มีความประสงค์จะขอรับสมัครเป็นสมาชิกวารสารวิชาการแสงอีสาน

() สมัครประเภทรายปี 200 บาท (จำนวน 2 เล่ม) () เล่มละ 100 บาท

กรุณาส่งหรือโทรสารมาที่

สำนักงานวารสารวิชาการแสงอีสาน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัยวิทยาเขตอีสาน

บ้านโนนชัย ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000

โทรศัพท์ 043-241495 โทร.085-4082638, แฟกซ์ 043- 242389

Email: esubmit.mubuis.ac.th, piakealexander@yahoo.com.

การตั้งค่าหน้ากระดาษ A4

ระยะขอบ

ด้านบน 4.5 ซม. ด้านล่าง 4.01 ซม.

ด้านซ้าย 3.81 ซม. ด้านขวา 3.81 ซม.

การเตรียมต้นฉบับสำหรับการเขียนบทความวิชาการ

ชื่อเรื่องภาษาไทย ขนาดตัวอักษรแบบ TH sarabun PSK ขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวหนา.....

ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ.....

ชื่อผู้พิมพ์*

บทคัดย่อภาษาไทย

(ขนาดขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวธรรมดา)

ย่อหน้า 1.5 ซม.

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ:

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

(ขนาดขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวธรรมดา)

ย่อหน้า 1.5 ซม.

.....

.....

.....

.....

Keywords:

ว อ ร ส อ ร แ ส ง อี ส อ บ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

1. บทนำ (ขนาดขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวหนา)

ย่อหน้า 1.5 ซม.

.....

.....

.....

.....

2. เนื้อหา

1.

.....

2.

.....

3.

.....

ฯลฯ.....

.....

3. สรุป

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย

(1) หนังสือ :

.....
.....

(2) วารสาร :

.....
.....

(3) วิทยานิพนธ์ / ดุษฎีนิพนธ์ / สารนิพนธ์ / รายงานการวิจัย :

.....
.....

(4) สัมภาษณ์

.....
.....

(5) สื่ออิเล็กทรอนิกส์

.....
.....

2. ภาษาอังกฤษ

(1) Book :

.....
.....

(2) Journal :

.....
.....

(3) Thesis /Dissertations /Research report :

.....
.....

(4) Interview :

.....
.....

(5) Website :

.....
.....

การตั้งค่าน้ำกระดาษ A4

ระยะขอบ

ด้านบน 4.5 ซม. ด้านล่าง 4.01 ซม.

ด้านซ้าย 3.81 ซม. ด้านขวา 3.81 ซม.

การเตรียมต้นฉบับสำหรับการเขียนบทความวิจัย

ชื่อเรื่องภาษาไทย..ขนาดตัวอักษรแบบ TH sarabun PSK ขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวหนา.....

ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ.....

ชื่อผู้นิพนธ์

ชื่อผู้ร่วมนิพนธ์

บทคัดย่อภาษาไทย

(ขนาดขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวธรรมดา)

ย่อหน้า 1.5 ซม.

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ:

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

(ขนาดขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวธรรมดา)

ย่อหน้า 1.5 ซม.

.....

.....

.....

.....

Keywords:

1. บทนำ (ขนาดขนาด 16 พ้อยท์ (Points) ตัวหนา)

ย่อหน้า 1.5 ซม.

.....

.....

.....

.....

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.
2.
3.

3. วิธีดำเนินการวิจัย

.....

.....

.....

4. สรุปผลการวิจัย

.....

.....

.....

5. อภิปรายผลการวิจัย

.....

.....

.....

6. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

7. กิตติกรรมประกาศ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย

(1) หนังสือ :

.....

(2) วารสาร :

.....

(3) วิทยานิพนธ์ / ดุษฎีนิพนธ์ / สารนิพนธ์ / รายงานการวิจัย :

.....

(4) สัมภาษณ์

.....

(5) สื่ออิเล็กทรอนิกส์

.....

2. ภาษาอังกฤษ

(1) Book :

.....

(2) Journal :

.....

(3) Thesis /Dissertations /Research report :

.....

(4) Interview :

.....

(5) Website :

.....

แบบประเมินบทความ

วารสารวิชาการแสงอีสาน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน จ.ขอนแก่น

คำชี้แจง : แบบประเมินนี้ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

ประกอบด้วยชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ และชื่อบทความวิชาการ/บทความวิจัย

ตอนที่ 2 ผลการประเมินคุณภาพบทความและข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงคุณภาพ

เป็นการประเมินคุณภาพบทความ จำนวน 18 ข้อ ซึ่งมีเกณฑ์ ดังนี้

- เหมาะสม ไม่ต้องแก้ไข
- เหมาะสม ควรแก้ไข
- ไม่เหมาะสม ควรแก้ไข

ตอนที่ 3 สรุปผลการพิจารณา

โดยขอความอนุเคราะห์ท่านผู้ทรงคุณวุฒิได้โปรดบันทึกข้อคิดเห็นตามประเด็นดังกล่าวข้างต้นให้ครบทุกประเด็นตามความเหมาะสมพร้อมประเมินคุณภาพบทความเพื่อลงตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร วารสารวิชาการแสงอีสานต่อไป

(ดร.สิทธิพร เกษจ้อย)

บรรณาธิการ

วารสารวิชาการแสงอีสาน

แบบประเมินบทความ

วารสารวิชาการแสงอีสาน

บทความเลขที่ Saeng-Isan
Vol....., NO....., Y.....

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม วิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน จ.ขอนแก่น

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

1. ชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ
2. ชื่อบทความ

ตอนที่ 2 ผลการประเมินคุณภาพบทความ

ลำดับ	หัวข้อการประเมิน	ผลการประเมิน			ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง
		เหมาะสม ไม่ต้องแก้ไข	เหมาะสม ควรแก้ไข	ไม่เหมาะสม ควรแก้ไข	
1	ความชัดเจนของชื่อเรื่อง				
2	บทคัดย่อภาษาไทยตรงตามวัตถุประสงค์ที่ศึกษา				
3	การเขียน Abstract ถูกต้องตามหลักภาษา				
4	บทนำที่แสดงถึงความสำคัญและที่มาของปัญหา				
5	การใช้ภาษา (ชัดเจน/เข้าใจง่าย)				
6	ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับชื่อเรื่อง				
7	การจัดเรียงลำดับของเนื้อหา				
8	ความทันสมัยและความถูกต้องในการเขียนเอกสารทฤษฎีและงานวิจัย				

9	ความชัดเจนของการ ออกแบบวิจัย/บทความ				
10	ความเหมาะสมและ คุณภาพเครื่องมือที่ใช้				
11	ความเหมาะสมของวิธี เก็บรวบรวมข้อมูล				
12	องค์ความรู้ที่ได้รับจาก การวิจัย/บทความ				
13	การสรุปผลข้อมูลถูกต้อง ตามข้อมูลที่ได้รับ				
14	การอภิปรายผลข้อมูลมี เอกสาร/งานวิจัย สนับสนุน				
15	มีข้อเสนอแนะที่จะเป็น ประโยชน์ต่อผู้อ่าน				
16	การอ้างอิง				
17	การเขียนบรรณานุกรม				
18	ความคิดเห็นอื่นๆ (เพิ่มเติม)				

ตอนที่ 3 สรุปผลการพิจารณา

- ☐ เผยแพร่ได้ โดยไม่ต้องแก้ไข
- ☐ เผยแพร่ได้ โดยมีการแก้ไข
- ☐ ไม่สมควรเผยแพร่

ลงชื่อ _____ ผู้ประเมิน
(.....)
วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา 232/199 ต.ศรีจันทร์ ต.โนนเมือง อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40000
Tel. 043-466444 Fax. 043-466863 E-mail : klungpress@hotmail.com 2561 สัปดาห์ 08